

Hymens bok. : om
vårt gamla
äktenskap, sådant
det är och borde
vara, ren e1...

46 F d Br. 1903 Bok

National Library
of Sweden

Sv. Saml.
Med.
Sinsförh.
(Bv.)
0

Den originellaste och mest intresanta bok i sitt slag.

Hymens Bok

Om
vårt gamla äktenskap, sådant det är
och borde vara,

Ren eller profan kärlek,
tillegnad det 20:de århundradet.

Sammanskrifven för Svenska Småskriftförlaget.
af
S. S.

f. d. sjukvårdssoldat.

Förseglad. Med flera bilder.

Eftertryck förbjudes!

Pris:

60 öre

Ny stereotyperad upplaga.

Svenska Vis- och Småskriftförlaget, adres Karlberg station vid Stockholm

1903

Företal.

Det är en gammal visa att alltid prisa äktenskapet. Ja det är en vana så inrotad att t. o. m. tänkande människor nästan omedvetet instämma i kören, ehuru de sett diverse *ful* kart i äktenskapets trädgård. Och mer eller mindre försigkomna skribenter gnugga sin geniknöl för att framprässa en ny lofsång eller i bokform räcka välvilliga råd för de som åtrå det efterlängtrade: att blifva lyckligt gift.

Det finnes i Sveriges litteratur hundratals olika alster med idéer i den riktningen. Af min rubrik att döma tror läsaren att också jag gått i den gamla strömfåra, men det vill jag med detta först som sist säga att jag har motsatta idéer. Jag har ej teoritiserat, utan praktiserat och sett eländet pånära håll, ity att jag varit sjukvårdssoldat m. m.

Efter min obetydliga förmåga — ty jag är ej anna än vanlig arbetsmänniska — vill jag härmed till den, som önskar se äktenskapet från två sidor, lämna denna lilla kritik. Ber också om öfverseende för de fel, som möjligtvis uppkommit.

S. S.
f. d. sjukvårdssoldat.

Människans uppgift är: att lefva och föröka.

Människan, Homo sapienti, är nog en sinrikt inrättad varelse, ett konstigt djur, men likväl såsom de lägre djuren underkastad de allmänna naturlagarne och den inneboende instinkten. Hon försöker nog förneka detta faktum, men förräder sig så ofta, då hon spänner andens vingar på flykt så högt, men slutar med något så prosaiskt som t. ex. en messalliens i en kärleksaffär. Och hon föredrager ännu ofta det naturliga framför det artificiella, det på konstgjord väg framställda.

Människans hela sträfvan är i egentlig mening endast för uppfyllandet af hennes två uppgifter: att *själf lefva* och att *vidmakthålla generationen*. Huru man än förklarar människans arbete är dock arbetet en frukt af striden för tillvaron, det må sedan variera i oändlighet med t. ex. upplysning, uppfinningar, odlandet af sköna konster, religion o. s. v., ty driffjädern till arbetet är icke alltid åtrån efter det ideala, det öfversinliga, utan det är tvånget; ty sedan människan öfvergaf sitt naturliga hem i de tropiska länderna är hon, för att slippa svälta ihjäl, blott hänvisad till sitt arbete. *Tvånget* är härvidlag således lagen och garantien för att människan verkligen gör något för sin existens.

Samma roll spelar dock icke tvånget i afseende på uppfyllandet af människans andra plikt, bevarandet af generationen, ty försynen har måst i människan nedlägga tvenne mäktigt värkande krafter: *kärleken* och den *småliga njutningen*, hvilka i förening tvinga de båda könen till närmandet af hvarandra. Hade icke försynen skapat njutningen vid det könsliga umgänget skulle säkerligen mången uraktlåtit att fullgöra denna så viktiga plikt gent emot samhället, alldenstund för kvinnan hafvandeskapet med alla dess detaljer är långt ifrån ett himmelrike, och för mannen är det en börda att försörja och uppfostra många barn. Men nu härskar denna makt i form af den lidelsefylla njutningen som kommer kvinnan att glömma kommande obehag och strapatser och mannen att för tillfället vara en viljelös slaf, beröfvad «halfva förståndet.»

sålunda är människan tvingad att lefva och att gifva lifvet åt en ny upplaga af sitt eget jag.

2. Det första äktenskapet.

Skådar man omkring sig i den fria naturen, så varseblifver man snart huru de båda könen inom såväl växt- som djurrikena söka och finna hvarandra. Och par om par lefva de flesta djuren tillsammans under tiden för aflandet af släktets nya generation. Bland oss människor kallas denna sammanlefnad *äktenskap* och är utsträckt äfven under andra tider än aflagstiden, hvarför det med skäl kallas bundet äktenskap.

I den fria naturen är «äktenskapet» fritt, ty sedan den nye individen sett dagens ljus och blifvit så försigkommen att den själf kan sörja för sin existens äro såväl «äktenskapet» som kärleken slut, till dess nästa naturutbrott sker. Förvisso är denne sammanlefnad härlig och utgör säkerligen ingen börda för någondera parten. Det är en smekmånad hela tiden som känslorna hållas varma af den inneboende lidelsen eller kärleken och när denna är slut återstår den lika härliga friheten.

Gud skapade det första paret och vigde de båda människorna med uppmaningen: «Föröken eder och uppfyllen jorden. I detta tal kan näppeligen finnas någon lag för efterkommande, att för alltid hafva endast den men först anträffat och utvalt, emedan uppmaningen naturligtvis gällde blott dessa båda. Bibeln håller visserligen konsekvent fast vid lifstidsäktenskapet, men är detta manne rätt? Är det icke troligt att bibelläran stöder sig på tradition och det gängse bruket. Kanske blott detta enda sätt praktiserats och därför utan föregående pröfning blef en oomkullastlig religiös åskådning och lag? Eller kanske äktenskapet blef en räddningsboj i nöden, direkta frukten af ett befintligt socialt missförhållande i samhället? Det kan ju vara en möjlighet att de första generationerna togo Gud på orden i fråga om att «uppfylla jorden,» ty om bundna äktenskap existerat skulle det näppeligen gått så fort att iramställa en så ymnig människoflod, som den som för syndernas skull dränktes i syndaflo den. Men efter denna syndaflo den blef det *klasskillnad* i landen, i folket, ja så lära inpå katastrofen att Noachs ene son skulle vara

slogo under sig landet och ägodelarne och de svaga blefvo ofrie slafvar. Att då tillåta dessa ofrie att hasta omkring och göra sig till fäder och mödrar för barn som den frie måste uppföda och nderhålla, det var oförenligt med de ekonomiska inträssaena och därför blef regeln: den som skaffar samhället barn må själf försörja dem och föräldrarne må vara bundna vid hvarandra och gemensamt ansvariga. Ja, hvem vet om det icke tillgått så? Det har stor sannolikhet för sig att denna förfuskning af det första lyckliga äktenskapet är en produkt af finansiela operationer.

Kapital och förfuskad religion de äro af gammalt bundsförvanter som i nöden räcka hvarandra händerna. Hvarför göra äktenskapet och aflandet af barn den till en religiös fråga. Det ena naturbehafvet är väl lika viktigt som det andra. Hvarför icke också på samma gång göra ätandet och drickandet, tvagningen, afföringen af kroppens exkrementer och sömnen till religiösa frågor? — Där sätter jag med flit tankstrek.

Nej genom någon sorts egoistisk manöfver har äktenskapet, det ursprungliga, det första lyckliga tvingats in i nya onaturliga banor som ledt det därhän att äktenskapet så småningom minerat, ja fördärfvat sig själf.

3. Bibel-teori och äktenskapet i praktik. Kvinnors kyrktagning, samt om våra teologer.

Utan att ens göra ringaste försök till att omkullkasta bibelns lära om äktenskapet vill jag blott uppdraga några paralleler till jämförelse och fästa uppmärksamheten på dels den vacklande grunden, dels lagens olika tolkning.

För det första upptäcka vi att «lagen» om äktenskapet fanns oskrifven minst 400 år före lagens värkliga framträdande, då den gafs från Sinai berg. Denna oskrifna lag eller rättare sädvänjan stadgade i vissa fall grymma straff, ja dödsstraff för öfverträdelsen. Abraham syndade icke då han idkade könsligt umgänge med sin tjänstekvinna Hagar och ej heller tillräknades det honom såsom synd att han fördref eller utsatte till döden i öknens sitt barn och dess moder. Inom patriarkens domvärjo gick det svårt till i Sodom och Gomorrha. Sodoms synder vållade dess fall och Loths hustru, som hade svårt för att lösslita sig från det utsväfvande stadslifvet delade städernas grymma öde i tillintetgörelsen. Från Sodom härstammar den kulturböld, som längre fram skall beskrivas,

hvars namn är Sodomitism. Loths båda döttrar hade lärt konsten och gjorde praktiskt bruk af densamma just under själfva flykten från Sodom, ty under förebärande af omsorgen om bevarandet af släkten berusade de sin tader Loth och under ruset idkade de samlag med honom. Men såsom synd räknades icke det. Jakob hade två hustrur men detta hindrade honom icke att jämväl ägna sig åt hustrurnas tjänstekvinnor, hvilka åt honom födde söner och döttrar. Jakobs son Josef hade däremot en annan åskådning då han på Potifars hustrus enträgna kärleksförklaring och våldtägtsförsök svarade: «Hvi skulle jag så mycket ondt göra och synda emot min Gud.» En annan af Jakobs söner nämligen Juda tog ej kyskheten så härfint, ty först «gick han in och tog en kananeisk kvinna,» hvars båda första barn straffades med döden. De voro Er och Onan. Onan ålades, att åt sin aflidne broder «uppväcka säd och taga hans hustru till äkta,» men vid samlaget lät han sädesvätskan förfaras, hvilket vållade honom Herrens misshag. Efter Onan nämnes ännu en last; onanien eller själfbefläckelsen. Denna besvikna kvinna, Tamar, begagnade sig då utaf en list, klädande sig såsom en prostituerad kvinna och lockade sin svage svärfader Juda till samlag, tagande af honom i lön de tre ödesdigra panterna. Hon blef hafvande, anklagad för horsbrott och af Juda dömd att brännas, men de tre panterna räddade henne. Om hon icke tagit dessa hade hennes handling varit synd, men nu dömd Juda sålunda: «Hon är rättfärdigare än jag.»

Lagen bjöd att alla prostituerade kvinnor skulle utrotas, men skökan Rakab i Jeriko, hon hvilken Josuas spejare tagit sin tillflykt, skonades.

Den andre konungen i Israel nämligen David hade flera hustrur. En af dessa var Bathseba, hvilken han tog till hustru sedan han låtit döda hennes man. Detta räknades David såsom synd. Men David som Salomo hade 300 hustrur och 700 frillor, summa 1000 kvinnor och likväl var han en rättfärdig man som lefde laglydigt och fick nåd inför Herren att uppbygga det härliga Jerusalems tempel

③ Kristus betraktade den okyska tanken såsom fullbordad handling, ty han sade: «Hvilken som ser på en kvinna för att begära henne, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta.» Men han straffade ej horssynden så som

lagen bjöd, utan han svarade den anklagade skökans motståndare: «Den som är utan synd kaste första stenen» och till kvinnan: «Gå i frid och synda icke härefter!»

Jag skulle kunna anföra hundratals citat ur bibeln men för utrymmes skull må det redan sagda vara nog och torde vara tillräckligt bevis för mitt gjorda påståede.

När man läser alla dessa sig själftva motsägande berättelser kan man ej annat än komma i tvifvel om äktenskapsets guddomliga ursprung. Det är ju idel virrvarr hit och dit, ett famlande omkring ett tänkt ideal. Gud säger att han är oföränderlig. En dag är för honom såsom 1,000 år och 1,000 år såsom en dag. Märkvärdigt då om han under blott ett dygn skulle ändra åsikter och lämpa hordsbrottets synd eller icke synd efter person och omständigheter. Min tro i denna sak är, att lagen ej gäller bruket, utan endast missbruket af könsungänget.

Hvad var männe «Kunskapens träd» i Eden? Jo högst sannolikt den fysiska kärleken i det första äktenskapet. De båda människorna ägde rätten att smaka frukten af lustgårdens alla nöjen och härligheter, men rätten att missbruka sin kropp ägde de icke. När likväl detta inträffade fördrefvos de från Eden och fingo för alltid bära förbannelser för sin njutningslystnad. De försökte reparera skadan genom att med *fikonlöf dölja de organ* hvars blotta åsyn bragte dem i frestelse, och Gud uttalade ju dommen öfver kvinnan: «Du skall föda dina barn med smärta.» Denna tolkning står ju så klar och tydlig att man godt skulle kunna «taga i sanningen» och förstå den.

Utaf denna fråga, som i sig själf, naturlig som den är, var helt obetydlig af den skapade religionens målsmän en kolosal jätte, en afgud, som under tidernas lopp närts med försakelsens kval, kyskhetens fångbojor, fastor, vassinnigas förtviflade ångestrop, fanatisk föföljelse för «horkarlar och äktenskapsbrytare,» «skökors» brännande och stenande. Denna obetydliga fråga har bragt samhällen ur jämnvikt och bringat de lärdes hjärnor i half förtviflan öfver deras maktlöshet gent emot det sig alltmer spridande sedefördärfvet hvilket likväl trotsat såväl deras som prästernas härklyfverier.

Det blef skillnad i teori och praktik! De högre, ja konungarne t. o. m. kunde ej hålla de lagar de själfva stadfästadt och prästerna lupo som hungriga ulfvar för att uppsluka kyskheten där den fans, ja t. o. m. fru Justitias

drängar föllo till fota för de begär, hvars dödande de hade att öfvervaka.

Den kristna kyrkans (påvehydrans,) dekadans bevisade samma elände. Munkkåpa eller nunnedoket voro inga skydd, icke det heligt ingångna Celibatet, att ej gifta sig, icke fastor och spåkningar, tortyr och plågor, ty i biktcellerna våldförde sig prästerna på sina klienter i stället för att meddela dem absolution, och i ensligheten grasserade den förderfliga själfbefläckelselasten.

Paulus, den kristna kyrkans förste präst, bekände att han «hade en påle i köttet, som honom anfäktade natt och dag,» samma bekännelse kunna många af våra präster och religionslärare göra och om de icke godvilligt bekänna det, så veta vi det ändock af alla de skandaler, som tidningarne meddela. An är det den läraren, än den presten som ofrat åt Venus, under mer eller mindre råa omständigheter, t. ex. en Oftedal m. fl.

Men hvarför bråka då? «Släpp Barabas lös.» Det är bättre att hafva en rövare lös än att folket skall blifva förvilladt.

Nej, nej, nej! Det går icke an att störta vår afgud. Fallor denna vår sköna Scrapes då är världens undergång nära! Nej rör ej vid vår ögonsten, det heliga, äkta äktenskapet. O, huru upphöjdt och ädelt det är! Hör i våra kyrkor de glödande bönerna för dess utvidgning. Hör förbönerna, ekon från en rå medeltid, för en lycklig förlossning, för våra hafvande prinsessor. Och det är en så hälsosam varning för menigheten, när prästen kyrkotager en stackars äktenskapsbryterska.

Våra teologer veta mycket väl huru saken står, och de se det ihåliga i det nu existerande äktenskapet, men de vilja icke göra något för att afhjälpa felet eller sprida sanningen. En och annan kan ju ännu vara fången i den gamla åskådningen, men då är denne ett sådant nöt att han icke kan se skogen för bara träd.»

Om äktenskapet kunde stå, så skulle jag icke hafva mod att angripa den stolta byggnaden, men nu vet jag att det är på dekadans och står såsom ett nästan afhugget träd och väntar blott på en vindpust, som skall ända dess tillvaro, och därför vågar jag att läsa lagen, en liten smula, öfver det.

4. Äktenskapets missfoster.

Om äktenskapet vore så som det utger sig för att vara och fyllde de kraf som det är satt att fylla, då vore inget ondt att säga om dess tillvaro, men såsom förut är nämnt visar sig en beklaglig skillnad i teori och praktik.

Det är ett gammalt bruk att icke dömma någon o-hörd. Jag vill följa denna regel och så skonsamt som möjligt framdraga mina anklagelser och bevis.

1. Äktenskapet är i mer eller mindre grad orsaken till den rasande modegalenskapen;
2. det har födt den falska blygsamhetskänsla, som bjuder skam öfver blottandet och nämmandet af vissa kroppens organ;
3. det har slagit under sig, ja tagit monopol på ombesörjandet och bevarandet af generationen, utan hänsyn till alla de som af en eller annan orsak nödgas stå utom äktenskapet, men likväl hafva sinliga begär.
4. Det har uppammat prostitutionen;
5. dragit i prostitutionens strömwhirvel jämväl den samhällsolycka som de veneriska sjukdomarne alstra;
6. Det har skapat barnbördshus- och barnhuseländet och «änglamakeriet,» fosterfördrifnings- och barnamordsindustrien, samt:
7. själfbefläckelsen inom båda könen, och i och utom äktenskapet slutligen bruket af «försiktighetsartiklar.»

Det är svåra anklagelser. Men det nu uppräknade är icke allt. Nej på äktenskapets konto firnes mycket, mycket mera elände som skulle kunna framdragas i ljuset. Emellertid skall jag nu försöka bevisa befogenheten af mina anklagelser genom att «syna i sömmarne» dess olika punkter. Först vill jag dock sticka emällan ett kapitel om

5. Alstringsdriften hos kvinnan och mannen, Om gamla mamseller m. m.

Försynen har så stält det, att i och för slägtets tillväxt eller förökning honornas antal vida öfverstiger harnarnas och där undantag från denna regel gifves, så lämna i stället honorna en så mycket talrikare afkomma. För de flesta djurarter gäller ju denna regel.

Ibland människor är ju kvinnornas antal betydligt större än männens, ja överskottet blott i Sverige kan räknas i 100,000-tal. Men så är också kvinnan så inrättad att hon i allmänhet icke föder mera än *ett*, ofta två, men sällan tre eller fyra barn hvarje gång. Också är ju hennes aflingstid ganska lång att uppehållet mällan hvarje förlossning tager ett och två år, försåvidt hon själf ammar sitt barn. Under sådana förhållande måste *alla* kvinnor producera barn, och likväl, kunna de ej på långt när mäta sig i fruktsamket med vissa djur, t. ex. några arter af de mindre däggdjuren, eller fiskarne.

När nu naturen eller försynen så danat fortplantningen för människan, så är det icke rätt att utestänga och förhindra alla dessa kvinnor som icke blifvit gifta, eller som tidigt förlorat sina män, och hvilka utgöra det stora öfverskottet, att fylla sin plikt att naturenligt lefverera barn till samhället. En öfverblifven flicka bör oomtvistat äga rätten att åtminstone någon gång blifva moder, likaså den unga änkan. Denna rätt vill det sunda förnuftet godkänna på samma gång det måste erkänna att det privilegierade, lagliga äktenskapet stjälar barn ifrån samhället eller med alla till hands stående medel försöka förhindra en i och med kvinnans varande tillämnad världsmedborgare att någonsin i världen framträda.

Men det är sprittande lif i hvarje närv, hvarje åder, ett sprudlande af lifslust och lifskraft, ett rörligt kaos af krafter allt, allt i en enda åtrå: att skaffa världen en ny upplaga af sitt eget jag. Men meniskolagen säger nej, du har icke rättighet, det är stridande mot all god moral, det är en skam, ju en förfärlig synd att du som icke är gift skulle föda barn. Nej vänta till dess, och döda det begäret.

Men de inombords värkande naturkrafterna stå icke under hvarken religionens, moralens eller viljans inflytande och därför uppstår snart revolutioner inom den i sina rättigheter kränkta kroppen. Man kan stifva lagar, man kan straffa, man kan förfölja och beljuga, man kan göra beräkningar, men naturlagarna kan man icke med allt sitt vetande, all envishet och fanatism rubba. Icke ens god vilja eller varma böner till Gud rubba naturlagen en hårsman. Detta senare hafva nog de heliga fått erfara, som beklagat sig öfver köttets begärelse. Nej icke ens fasta och misshandling har kunnat hjälpa däremot.

När jag nu är inne på detta område, så vill jag be-
skrifva könsdriftens yttringar och utbrott och följderna af
uraktlåtenheten att tillfredställa detta kroppens behof.

Om naturen värligen menat att gifterna icke skulle
få ingås före den i borgerlig lag stadgade tiden så hade
naturligtvis icke respektive organ utvecklats förrän till
denna åldersgräns. Så är det dock icke, ty såväl jungfru
som yngling äro långt förut könsdugliga, ja exempel gifvas
på flickor som vid 12 ja 11 års ålder blifvit hafvande,
detta inom de temperade zonerna. Fullt utvecklade äro
våra kvinnor vid 15 års ålder, fastän kroppen ännu är
kanske något för svag. Nu får kvinnan erfara att hon
är kvinna, ty såvida hon är frisk inträffar månadtligen
hennes menstruation, som ingenting annat är än ett natur-
utbrott, då det mogna, men icke befruktade ägget aflägs-
nas. Många människor, som icke äro upplysta om
organismens uppgift, anatomi och funktion, tro att denna
blodafsöndring är tillkommen blott för att reglera hälsan
och rena blodet. Men så lär icke vetenskapen. I så fall
skulle mannen vara underkastad en ständig sjuklighet,
alldenstund blodet hos honom är sammansatt af precis
lika ämnen. Hälsan ligger således icke i menstruationen,
men menstruationen är ett ganska säkert bevis på befint-
ligheten af hälsa, ty en sjuk kropp kan icke frambringa
en lifsfrukt.

I äggstockarne bildas som bekant är det kvinliga
ägget, den första början till en embryo. De mogna
äggen ledas genom moderstrumpeterna till uterus och blifva
befruktade af de i den manliga sädesvätskan befintliga
sädesdjuren, som taga ägget i besittning och fortsätta lifs-
strömmarne. Uteblifver sådan befruktning lider ägget
tåligt en tid, men blifver därefter irriterdt, sväller upp,
inflammierar moderstrumpeterna eller närmaste omgifningen
och dör. Vid denna inflammation stegras blodtillförseln
i så stor grad att de i organets hud eller slemhinna be-
fintliga små blodkärlen, kapilärerna brista och en blödning
inträffar. Blodströmmen utgjuter sig i Uterus, Vaginnan
och afgår genom Vulvan, medförande det döda ägget,
och fortgår till dess det öppna svidande såret hunnit läkas.
Att denna akt för kvinnan är högst plågsam och menligt
invärkar på hennes sjäslif och fysik, det står ju utom allt
tvifvel. Hon blir närvös och otålig, längtar efter manligt
sällskap och försjunker slutligen i svärmeri, under det den

invärtets elden ständigt tär, ögonen blifva glåmiga, huden blek och andedräkten rå och obehaglig, på samma gång de afsöndrade i förruttnelse stadda blodpartiklarne i sin mån sprida en oangenäm lukt. Men icke kunna män rätt beskrifva hvad kvinnan känner och lider under dessa perioder.

Det är kvinnans vana att förneka både känslor och natur under sin kamp att besegra begäret. Hon strider med tapperhet och ära, men likväl måste hon se sig besegrad, ty naturen låter ej pruta med sig. När kroppen ej får sin rätt straffar den och straffet går i detta fall ut öfver honom själf i form af smygande sjukdomar. Hvad orsakar männe den hos kvinnor så ytterst vanliga onanien? Jo blodbristen och bleksoten? Männe icke en förbisedd könsdrift i många fall är orsaken. För många af dessa stackars kvinnor hjälpa ej järndroppar och järn- och kina-piller, utan blott ett hafvandeskap kan rena och bringa i tillväxt en sjuklig blodmassa. «Gift Er!» är läkarens uppmaning till dessa blyga patienter. Bleksot är en god föregångare till lungsot, i det den försvagar kroppen och gör den mottaglig för smitta. Den är därför en indirekt dödande sjukdom. Huru hemskt att i unga år dö, därför att man icke unnat sin kropp litet kärlek.

Den absoluta afhållsamheten i detta fall har till följd svåra rubbningar i organismen. Själslifvet blir irriteradt och ledt ur spår och för mången slutar ju processen med vansinne. Se på alla dessa närvösa, hysteriska, ja halft vansinniga gamla mamseller och fröknar, som sedan barna-år blifvit besvikna på det som naturen ämnat gifva dem. De hafva kanske icke under hela sitt lif smakat kärleken. Och nu sitta de där med en förtorkad och förtvinad kärlek, ty deras inre lif har måst lefva efter en helt annan ordning än den naturliga. Hvem anar alla de smärtor de fått vidkännas och alla de kval som de lidit. Att hafva ett sår som aldrig läkes och en längtan som aldrig nådde sitt mål. Icke underligt att de blifvit «ditet vidna,» litet konfysa, och sitta nu och smeka sin gamla katt eller surögde mops som kanske varit den enda varelse som ägnat dem kärlek och varmare känslor. Icke underligt att de blifvit karlhatare eller hatare af sitt eget kön, eller den del som fått smaka tillvarons högsta lycka, den del som fått gifva sig och fått älska.

Jag vet knappast något värre än att råka i händerna

på en sådan gammal racka, som är så listig och slug och ond att hon riktigt är ett undervärk, så afundssjuk och skandallhungrig. Det finnes icke mycket kvar af mänskliga goda känslor hos en sådan, ty hennes kärlek är död och förbytt i glödande hat. Ja man blir sådan när man blifvit utstött och missförstådd, när all ens kärlek återstudsar obesvarad. Och i ett sådant glädjefattigt och tomt lif framsläpa tusenden sin lefnads aftontimmar.

Men åter andra blifva fullt vansinniga och sluta sina dagar inom hospitalets murar. En del af dessa hafva drömt så mycket om sin jordiske brudgum att de slutligen förväxlat honom med den siade himmelske. Och i religiös obetänksamhet kastat sig in på ett område, där deras förstånd icke kunnat fatta eller finna en fast hållpunkt. Deras himmelska brudgum skulle måhända gifva dem en välförtjänt lön för all deras försakelse, all afvisad kärleksnjutning. Men ack han lät allt för länge vänta på sig, men vansinnet fördröjde sig icke.

Ja det är straff och kval nog för försummad eller uraktlåten äktenskapsplikt.

Men huru är icke den stackars kvinnan fångad i det ondes garn. Hon behärskas af den naturvidriga blygsamhetsteorien, så att äfven om hon äljest vet att skilja på rätt och orätt och är i tillfälle att gifva kroppen det honom tillhör, hon likväl säger nej! och fantiserane för nåendet af «martyrglorian» spåker hon sig. Hon passerar ondskans grader, ty först bedrager hon sin kropp och sedan sin omgifning och blir i senare fallet en fräck lögnare, som vid förekommande fall på det heligaste bedyrar att hon icke vet utaf några sinnliga begär och icke har den minsta böjelse för eller åtrå efter könsligt umgänge med man. Och likväl är hon vid ett sådant tillfälle så irriterad, så närvös att hela hennes kropp darrar som ett asplöf för vinden och hennes organs lifsverksamhet tillställer en «syndaflod» i miniatyr, hvarom man lätt kan öfvertyga sig genom en lätt manipalation med handen. Men blygsamheten drifver henne att förneka sin natur och hon spelar komedien så väl att hon nästan tror sig själf eller åtminstone att hon fört frestaren bakom ljuset. Men huru kan hon vara så enfaldig? Men hon kan också påträffa den man, som vid detta tillfälle så förödmjucar henne att hon måste bekänna och ingå på något så galet som förhyllta roller. Det är minsann en triumf att få kvinnan så

långt att hon begär.

Jag talar af egen erfarenhet, ty jag har nog försökt litet af hvarje och det har alltid legat mig varmt om hjärtat att gifva naturen rätt. Såsom ett naturbarn har jag släppt mig lös och kanske också ibland experimenterat. Månet experiment har ådagalagt att den skenbart blyga och kyska inom sig döljer ett brusande och sjudande Niagara. Men *det* har man ju låtit få blifva på köpet att icke «hennes vilja» blifvit besegrad af ens större fysiska kraft. Det gör ju detsamma hvad hon tror att jag tror. Den enda gång jag hållit en adelsfröken i min famn gjorde jag en värdefull upptäckt. Vi voro ju älskande förstås. När jag slöt henne ömt intill mig hade detta en så kraftig värkan att hon svimmade och låg stel och skenbart liflös i mina armar. Förskräckt öfver denna utgång gjorde jag allt för att få henne till sans igen. Så skedde tre eller fyra olika gånger och likväl hade jag icke ens hunnit så mycket som att taga en kyss. När hon uppvaknade var hon rent af ett litet odjur som ref omkring sig och lät mig icke ens vidröra sin hand. Hvad hade händt? Jo utom allt tvifvel hade hon genomgått någon excess som hos män har sin motsvarighet i erektion och polution. Jag hade således alls ingen glädje af min flicka allrahälsst som jag höll mig för god att under hennes medvetlöshetstillstånd begagna mig af tillfället. Sedan har jag vid ett par andra fall konstaterat något liknande och af bekanta hört dylika äfventyr berättas, hvadan man kan taga alldeles för gifvet att det finnes ganska många sådana här omtalade «närsvaga» kvinnor.

Efter en i kärlek tillbringad natt kan det t. ex. hända att man blir offer för en tillfällig impotens (oförmåga) och öfverraskas då af att den blyga flickan blifver initiativpart. Och likväl är hon icke en prostituerad eller en fallen utan en af dessa «oskyldiga» som rodna vid ett ekivagt ord och som försäkra sig på att de hvarken varit när någon man eller hysa några sinnliga begär. Således äfven här skillnad i teori och praktik. Men i sanningens inträse måste dock erkännas att icke alla äro lika fräcka känslöförnekare, ty om man hårt ansätter dem kan bekännelsen blifva: «kära du, nog vill man, men man vågar icke.»

Icke har jag med detta velet klandra könet utan blott velat bevisa att kvinnan lider af bristen på könsum-

gånge, och lidandet kännes värre ju längre tid hon får dragas med denna periodiska sjukdom. Jag tycker det är synd om henne. Naturen har icke danat henne för att lefva sitt lif så som hon nu måste lefva det.

Förvisso var det skaparens mening att kvinnan skulle aflla barn så snart hon blefve utbildad därtill, föda och dia barnet och så göra om samma resa om och om igen till dess hon vore utsliten. Att *vara moder* är hennes härligaste uppgift och hon åtrår det. Redan såsom två a treårigt barn ligger denna känsla inom henne, ty hon vill smeka sin docka, vyssja och omhulda den. Och att produceringen skulle gå fort därom ger hennes egen hopfallande kropp tillräckligt bevis. Hon åldras förr än mannen, och blir så ful. Säg, finnes väl i universum något vackrare än en skön, frodig kvinna eller något fulare än en gammal karing? Kvinnan skulle aldrig få blifva så gammal att hon blefve ful. Nej lef i skönhet du guddomliga kvinna och dö innan förgängelsen plockat dina blommor, torkat dina behag och färat din kind! En död i skönhet efter ett väl slutadt värf, med en frisk och kraftfull skara barn omkring dig, är nog härligare än att som en gammal tant sitta i en vrå och nicka och drömma, halft fångt stirrande omkring dig, då kroppen — den forna sköna, änglalika, svällande — sjunkit tillsammans som en falaska, då haka och näsa växt ut att hela ansigts-planeten mera liknar en primitiv nötknäppa än ett kvinnoansikte, då du för den nya generationen blott är till besvär och de unga gå och önska: «ack om hon finge dö snart, den gamla nuckan.»

Nej kvinna, håll din lilla barnafabrik igång och dö medan du är ung. Om du icke drager dig för denna din plikt i samhället tager nog naturen nt sin rätt att du icke behöfver blifva själfmördare. Välj, o kvinna, men välj det rätta och sök dig en man. Dyrka kärleken och akta dig för en lång och glädjelös ålderdom.

Nu är det mannens tur att blifva «synad i sömmarne.» Männe han också till samma grad som kvinnan påvärkas af den inneboende könsdriften?

Ytligt sedt talar allt till mannens favör, ty för det första uppträder han såsom kurtisör och är således den fordrande, lockande, pockande och anfallande parten, för det andra offerar han åt prostitutionen och för det tredje begär han våldsgärningar mot kvinnan för tillfredsställandet af krafvet på könsumgänget.

Men likväl vågar jag påstå att mannen är mera oberoende af sin könsdrift, hvilket påstående jag också kan bevisa. De tre nämnda ytliga bevisen på hans «svaghet» äro i stället bevis på hans styrka. Han är fri och har afkastat den falska blygsamheten, han är frikostig, men på samma gång hänsynslös och skyr icke medel för realiserandet af sina planer.

Mannen är så inrättad att om han aldrig komme i beröring med kvinnan, han likväl skulle förblifva frisk och normal, icke urspåra eller blifva klen i andligt eller fysiskt afseende. Visserligen är det sannt att han vid vissa tillfällen lider svåra kval, men det är endast de ögonblick han på det intimaste umgås med kvinnan och hon visar sig omedgörlig. I vanliga fall slutar detta lidande i och med afskedet från kvinnan och i högst få fall inträffar stockning eller förträngning af sädesvätskan i dess fina kanaler, medförande en eller annan dags lindriga smärtor.

Det är med mannen och hans könsorgans sädesproduktion som med den fritt flödande källan i skogen. När reservoaren är full, så rinner det öfverflödande bort. Testiklarne producera oafbrutet sädesvätska, som till tiden för samlaget förvaras i sädesblåsorna. När dessa blåsor blifva af innehållet spända retas känslonärverna, som i sin tur påverka hjärnan. Under sömnen framlocka då de retade hjärncällerna de härligaste drömmotiv utmålade ljufva perspektiv med en vacker flicka i famn eller en ännu intimare ställning. Det är en «okysk dröm,» som orsakar blodets rusning till könsorganen, erektion och ejakulation eller uttömmandet af sädesvätskan. Denna akt är den vanligt kända polutionen, som så tillvida är hälsosam, emedan den reglerar det «inre ångtrycket.» Vid vissa närvförslappningar kunna polutionerna blifva till utmattning och fördärf för kroppen, men i vanliga fall orsakas inget annat obehag än just det förargliga i att en och annan morgon vakna i — stärkskjorta, eller en lätt fastklistring vid lakanet.

Om icke dessa polutioner voro, skulle otvifvelaktigt mången allt för sinnlig man lida men af återhållsamheten från samlag, en återhållsamhet som är påtvingad mannen liksom kvinnan. Det är en skriande nöd och brist på kärleksnjutning utom äktenskapets rämärken.

Mannen lider således ej något direkt men af återhållsamheten eller sädesvätskans orätta afsöndring, men det säger ju sundt förnuft, att han finner kyskheten obehaglig och begäret åtrår det naturliga sättet för ejakulationen. Männan eftersträfvat den höga njutningen vid samlaget och skulle önska att dessa ögonblick voro betydligt förlängda. Men angående njutningen så är densamma större för kvinnan. Det är en extass, en spänning som icke med ord i jordiskt språk han utsägas, blott erfaras af henne själf. Därför är kvinnan så beundransvärd då hon emvist säger nej! då hon står på truskeln till en sådan himmel.

Efter denna orientering inom könsfrågan skola vi nu syna mina anklagelser och framdraga bevis i det efterföljande.

6. Modegalenskapen, att behaga och bedraga männen.

Människan är mycket läraktig och tager intryck af och efterapar en del företeelser inom såväl växt- som djurriket. Hon har observerat växternas egendomliga natur att med en antingen angenäm lukt eller med en färgrik blomprakt väcka uppseende och fästa uppmärksamheten på sig för ernåendet af hjälp af fåglar och insekter vid pistillernas befruktning af ståndarne, hvilka båda som bekant utgör växternas könsorgan. Orörlig som blomman står i en lugn vrå, skulle den otvifvelaktigt förfela sin uppgift om ej den fladdrande fjäriln eller det socker- och vaxsugande biet kringströdde ståndarnes frömjöl öfver de öppnade pistillerna. Det är växtens saft och blommans doft och skönhet som väcker uppmärksamhet.

Inom djurriket är ju vanligtvis händelsen att hanen prunkar med granna färger, exempelvis hos de flästa arter af fåglar och t. o. m. hos så lågt stående djur som reptilerna är förhållandet detsamma. Andra åter väcka uppmärksamhet genom sin storlek och styrka, då de af den underlägsna honan betraktas med beundran och ljufhängifvenhet. Exempelvis en tupp i en hönsflock är ju föremålet för de fula honornas beundran och kärlek.

Redan hos naturfolken varsnas detta efterapnings-system då den underlägsna kvinnan pryder sig med en del granna föremål. Männan pryda sig också men ända-

målet är icke detsamma; det är för att i krig och strid ingifva motståndaren beundran, respekt och fasa.

Hos civiliserade folk är ju användandet af lösbehag och prydnadsaker så vanligt att det anses vara nästan naturligt. Det är kvinnolisten som skapat modet, ty då kvinnan märkte att hon blifvit af männen förbisedd och att hon därför hade all utsikt att förblifva blott ensam kvinna tillgrep hon detta nödfallsvapen med hvilket hon nu tillkämpar sig lysande segrar. Med artificiella hjälpmedel och vackra kläder kunna häpnadsväckande resultat ernås. Men det är icke nog att ensidigt väcka upmärksamhet, nej det måste vara en oändlig variation af nyheter för att hålla männens inträse vaket — och så se vi det djäfvulska resultatet i de ständigt återkommande modeförändringarne. Den ena galenskapen öfvertrumfar den andra. An skall hon vara hvitlimmad och rödfärgad, än hafva en kjol vidare än ett sockerfat, än smal att hon knappast kan uttaga stegen, än med ett meterlångt släp som sopar gatornas smuts och dam, än med klädningsärmar vida som luftbalonger, än med en tillbyggnad som en puckel straxt ofvan ryggradens slut, än med en halft afsnörd midja. Så pryder hon sitt hår med lösa flåtor och brända lockar med blommor och blänkande föremål. Det obestämda föremål som skall utgöra hufvudbonaden belamras med knippor af band och ogräs, blommor af tyg och järntråd fjädrar och as af torkade småfåglar och t. o. m. små bundna lefvande sköldpaddor.

Och hvarför allt detta? Jo därför att vägen till äktenskapet är så trång, målet så aflägsat. Det är ett lotteri, ett spel, där den vinner som fått de bästa korten. Och under den vilda jakten tvingar den ene den andre att hålla jämna steg, ty naturligtvis vill icke den ene vara sämre än den andre; nej tvärtom blir det fråga om att öfverglänsa.

När jag ser er sådan prydd modedocka tänker jag: «nog är du vacker, men ack huru skönt att få se dig naken i all din naturliga skönhet!» Se saken är den att det naturliga företrädet får stå tillbaka mängen gång för det konstlade, det förfalskade. Den härliga frodiga pigan får förblifva ogift under det «bengeten» modedamen roffar åt sig äktenskapet som hon icke varit vuxen eller ämnad till.

Så länge som pengar m. m. skola fälla utslaget vid ett giftermål och det är en täflan om att ernå «äktenskapets

lycka» måste den ena personen öfverglänsa den andra, icke i själsutveckling och inre godhet utan i koketteri, fäfånga och granna kläder.

Och beklagligt nog är mannen icke mycket bättre än kvinnan. Han är i besittning af samma apfåcon att efterhårma allt dumt som han ser och krusar och fjåskar för kvinnan som han icke behöfde lyfta en hand för att vinna, som om männen slutade att kurtisera dem, i stället snart skulle kurtisera männen. Mannen är samma enfaldige, dumme slaf under modet som kvinnan och skulden till modet är det besynnerliga åktenskapet, som blott är stiftadt för några utvalda.

Nej litet, litet mera friher i kärlek och åktenskap och vår kassa skulle växa i byxficka och lyxhandlarens varor skulle få mögla i hyllfacken.

7. Den inrotade falska eller tillgjorda blygsamheten.

Såsom jag redan långt förut sagt, spåras de första yttringarne af en falsk blygsamhet redan i berättelsen om Adams och Evas syndafall. «De fingo sina ögon öppnade och varnade att de voro nakna — och bundo tillsamman skörten af fiklonlöf.» Se där följden af onaturligheten som de offrat åt. Genom att omöjliggöra ögonfågnaden trodde de sig kunna undgå frestelsen, men efter hvad det visat och visar sig blef åtgården en börda i stället för en hjälp.

Sedan de dagar har den falska blygsamheten utvecklat sig att den nu utgör en enda stor sugande polyp, som lagt sina fångstarmar omkring t. o. m. naturfolken. Den har drifvit falskheten in på de mäst oskyldiga saker och plundrat nära nog hela den härliga människokroppen — Guds affbild. Så t. ex. får man egentligen icke ibland bildadt och fint folk visa mera än hufvud, hals och händer. Det anses såsom banalt, störande ja osedligt att en flicka visar sig i urringad klådning, visar nakna armen, ben eller bröst. Ah hon måste blygas och rodna om en karl oförmodadt skulle få se en skymt af den svällande barmens nikedom eller en förtjusande välformad vad.

Religionens målsmän hafva alltid konsekvent hållit strängt på blygsamheten och yrkat på att könsorganen skulle döljas. Att detta var ett djåfvulskt påhitt som bragt människan i ett låge lågre än djurens det förnekar ingen. Människan, den formfullåndade, skulle skåmmas

öfver sin egen kropp och särskildt de organ som äro så viktiga och af hvilka hela generationen är beroende. Fy hvilken skam, hvilken satanisk lära. Så är teorien, men ingen klok människa vill väl på fullt allvar understödja den satsen att det ena organet är sämre eller skamligare än det andra. Men likväl anses man rå och ohyfsad om man blott högt nämner dess namn.

Så befinner sig saken i de länder där vårt äktenskap dyrkas.

Vår civilisation är lånad. De gamla kulturfolken hafva hedern af grundläggandet af vårt vetande, vår odling, men när man lånade valde man och förkastade det bästa. Vi draga nyttan af egyptiernas, asyriernas, meders och persers, grekers och romares upptäckter och odling, men hålla fast vid en falsk judisk moral. Denna moral har i årtusenden hållit världen fången och om icke frisinnade män vågat sin heder och brutit en lans för sin ifver och forskning skulle vi i denna dag icke stått högt på vetandets trappa. Som bekant är så var det strängeligen förbjudet att vidröra en kvinna under hennes reningstid. Allt efter omständigheterna var en person som brutit mot stadgarne *oren* under viss tid och skulle hos prästerna försona sin synd med offer m. m. Dessa stadgar kväfde sålunda läkarens skönaste konst emedan han icke ägde rättighet att disekera lik för att göra så viktiga rön som studier i anatomi. Därför var också könsorganens anatomi en olöst gåta och därför komma dessa organ under den vanliga domen: det du icke förstår det är skam. Men omsider lyckades djärfva män krossa moralen och lyfta på en flik af förlåten till naturens vida rike.

Andra förhållanden härskade hos hedningarne. De konstförfarne, de ädla grekerna dyrkade i stället den fria, sköna naturen sådan den tedde sig för dem. Hvarje egenskap representerades af sin gud. Skulle greken framställa något urstyft, något gudaskönt som hållpunkt för den högsträfvande fantasien om ljus och fullkomlighet, tog han sin modell från sagans arkadien och mäjslade i marmor dragen af Greklands skönaste jungfrur och ynglingar. Det skönaste var skönt nog och sådana bagateller som kläder fingo icke störa gudabildens harmoniska linier.

I vårt nationalmuseum finnes en mångfald gipsafgjutningar af dylika grekiska och romerska konstverk och t. o. m. original, såsom «den sofvande Endymion» som

bevisa att greken hade en helt annan uppfattning om blygsamheten. Våra damer gå däruppe bland bilderna och rodna och säga med den lilla söta munnen ett så fult ord som: «fy.» Sannerligen en skön frukt af bildning!

Nej nakna i all yppighet se vi Greklands gudar. Venus, Amor etc. etc. Detta folk kände ingen skam öfver människans kropp, men väl öfver människans onda böjelser och begär. Naturligtvis existerade äktenskap och kläder brukades, men båda delarne på fritt och uaturligt sätt. Det gälde att förädla nationen och för vinnandet af det priset måste stora insatser göras och medlen voro ett noggrant urval af bästa intelligens och fysisk kraft i förening med harmonisk skönhet, kroppens utbildning genom all slags idrott och själens bildning genom sång och utförandet af sköna konster i allmänhet. Man gjorde allt för att förbättra racen. Säsom prydnader buro männen i elfenben utskurna små trogna afbildningar af kvinnans könsdelar och kvinnorna buro männens i smycken eller broscher. Och man gjorde propagande för dessa ideer. I macabernas böcker, i bibelns apokryfiska böcker, läser man tydligt om striden mellan judisk och grekisk kultur och huru den senare gjorde betydliga framsteg.

Men det fanns likväl reson i deras åskådning och osedligheten skördade ingalunda några lagrar. Nej oskulden omhånades noggrannare än i våra dagar och stundom hände det att vid förläfnings fästmannen anbringade ett litet hänglås just å sin fästmöes könsdelar, till hvilket lås han själf förvarade nyckeln. (Likaså gjorde kejsar Napoleon I.)

Romarnes sedelöshet kan icke förnekas, men ej håller det faktum att romarfolket var en stark en praktisk ja kulturbärande nation. Den omtalade sedelösheten torde nått sin höjdpunkt straxt före det stora världsrikets fall och till stor del orsakats af folkets tilltagande bachidyrkan. Emällertid hade den fria kärleken gamla anor, ja kanske lika gamla som Romulus själf, Roms grundläggare. Här fick den falska blygsamheten träda tillbaka för en fri naturkraft. Det var sed här liksom hos grekerna att göra reklam för konsumngänget och pryda hus och gårdar med bilder framställande de båda könen, dels enskildt, dels i samlag. Å det lutande mosaikgolvet i vestibulen lästes ett välkomstord och väggarne voro fyllda med tafloer och inskriptioner af ofvan antydda slag. I Herkularum och

Pompej, de i aska begrafda, nu utgrädda städerna, har å ruinerna talrika dylika konstvärk bragts i dagen, som tala ett värtaligt språk om detta stora folks främsta böjelser. År 70 efter Kristus blygdes icke i det gamla romarriket man för kvinna och kvinna för man; nej där dyrkades kärleken. Den var helig. Visserligen syndade de höge herrarne äfven mot denna gud, exempelvis kejsar Nero, som tillfredsstälde sina djuriska lidelser med att i stället för kvinna använda nyhuggna gapande sår å slafvar och besegrade fiender. Men folket som var mera klokt höll sig till det naturliga och förkastade det falska och konstlade. Det var samma barbariska kejsareodjur, som byggde en bro så konsturerad att den gick upp på ett gifvit tecken på en stor fest och flera tusen människor omkommo.

I våra dagar trängas i de gamla ruinstäderna alla lands turister. Men som gudsnådligheten tagit anstöt af de «demoraliserande» taflorna, så hafva dessa blifvit skylda af löst hängande gardiner. Man är naturligtvis rädd för den moralprädikan dessa konstalster på sitt tysta, men värtaliga språk lämna ett nutida förfuskadt och förblindadt släkte.

Trots allt har dock en liten smula af sanningen rådats åt oss. Friheten har slagit sig igenom fördomarnes barikader, ity att från Paris atelierer dagligen utsläppts konstalster som äro rent ett slag i ansiktet på blygsamheten och charlataneriet. Det har t. o. m. kommit därhän att det nakna är det modernaste, och denna åsigt är internationell. Den har dessbättre smittat hela vår konstverld, och gifvit upphofvet till all den sköna konst å dukar och i marmor, man kan få skåda i enskildas hem och å våra museer. Ja t. o. m. den blyga kvinnan har kastat sig in på detta område. Så t. ex. debuterade med en utställning i Stockholm för några år sedan en tysk konstnärinna med en serie taflor, som skulle åskådliggöra en lidelsefull kvinnas själskval och fysiska lidanden. Jag tror mig minnas att ämnet hade fått namnet: «Kärlekens komedi.»

Naturligtvis blef hon «uppäten» af dessa sårade blygsamma, samhällsbevarande, dessa väktare öfver oskuld och dygd. Men hon satte sig öfver kritiken.

Så kommo de världsberömda taflorna i Operakällaren där allas vår vördade Petter Paul W. slog ut sin stora trumf för sedligheten, förlorade spelet, men vann damernas

i federationen odelade beundran och tacksamhet. Och tätt i hälarne på *den* skandalen kom Pär Hasselbergs: «Farfadern» i Humiegården. Den lille pilten i all sin o-skuld sårade kantänka gudsnådligheten. Därom skref Harald Jakobson i 1898 års Varia: — —

«När lustan skynket kring sig slår
att blifva dygden lik,
då ej det rena skändas får
af höljens minsta flick!

Se, denna kyska gossgestalt
en ohöljd spegel är
för hjärtans dolda dygdehalt
och hemliga begär.

Du, som vid denna bildeas syn
en kindens glöd förnam!
Det var ej harmens färg på hyn,
det kom från — egen skam.»

Ja det naturliga håller på att slå sig igenom i och med den stigande upplysningen, och det vi nu se är blott morgonrodnaden till den dag som skall komma då man icke längre behöfver blygas för sin nakna kropp eller talet om släktets fortplantningsprocesser, då man icke behöfver lagstifta och stadga straff för så obetydliga saker som spridandet af osedlig och oblyg skrift eller bild, och då den unga modern slipper att rodna öfver att gifva sitt barn di. Vårt slägte skall återkomma till de gamla kulturfolkens åskådningssätt och med rötterna upprycka presternar draksådd om skam och blygsel, och därmed underminera en af äktenskapets hörnstenar.

3. Äktenskapets stora monopol. Tisset och tasslet om den som «försyndat» sig.

Det är märkvärdigt att så stor betydelse verkligt kan läggas vid det «kristligt äkta förbundet» äktenskapet. Det synes och förnimmes som om ingenting hederligare funnes i världen, och man skulle nästan kunna kalla det samhällets hufvudlag, om man skulle tro äktenskapet vara det som det utger sig vara. Mig synes detta dock vara

en fix ide, ett fattigdomsbevis att så envist fasthålla vid en gammal inrotad vana. Det näst naiva och inkompetenta är uteslutandet att finna inom dess (af religion och präster, statskyrka och borgerlig lag) hägnade område.

Det kan icke godkännas, icke fördragas hvad som sker utom äktenskapet. Hänsynslöst måste det förföljas, häcklas och skamfilas, äfven om det skedda är af den näst oskyldiga natur. Äktenskapet har tagit monopol på att ensamt vara det tongifvande elementet och att producera barn.

Men stackars den som förledd af frestelsen, eller af trots försyndar sig emot sjette budet. Det är icke Guds lag som drabbar honom eller henne, utan det är samhallets dom och kyrkans förföljelse. Om din fästmö olyckligtvis skulle komma i grosses blir det ett förfärligt tisslande och tasslande om hennes förfärliga sedliga förfall. Och du kan vara öfvertygad om att hon får under minst ett år utgöra det dagliga tillugget vid de «sedliga» damernas «oskyldiga» kafferep. De afläda henne all ära och heder och själf får du kanske dela samma öde. Du varsnar då att du står under någon sorts polisuppsikt af äktenskapet. Om du icke vetat det förut så får du nu lära att *ingen* annan än den som är hederligt och lagligt gift äger rätt att skänka samhället barn.

Och allt efter okunnighetens och den sataniska lidelsens utsträckning bombarderas äktenskapsbrytaren med kreverande skvaller-granater och förgiftade pilar, till desc hon eller han underkastar sig en förödmjukande afbön eller att i båda ingån äktenskap.

Men den som icke har någon af dessa utvägar att välja, den måste mottaga allt och lida. Det är detta outhärdliga lidande, denna utmålade skam som drifver, ja tvingar flickan att försöka sig såsom fosterfördrifverska eller barnamörderska, att döda samvete, kärlek och moderskänslor. Huru gärna skulle hon icke önska att få behålla det lilla barn som hon under smärta födt, men hon måste döda det för att icke förråda sitt äktenskapsbrott. Huru gärna skulle icke flickan vilja hafva såsom ett ständigt minne af den, hon skänkt sin kärlek, det barn hon bär under sitt sorgsna hjärta, som hon måste beröfva lifvet innan dess naturliga födelse. Hon måste intaga saffran eller fosfor eller annat drifvande gift, utsätta sig för olidliga plågor och riskera sitt lif.

Det är monopolet och samhällets hårda dom som kräft och kräfver tusentals så ohyggliga offer. Våra lagstiftare och präster veta nog hvar orsaken är att finna, men icke en röst höjes till anfall för afskaffandet af dyrkan af en så blodig Baal. Nej deras radikalmedel är: spåkning, skrämnel och försakelse.

Monopolet har värkat så att ännu efter 6000-årig odling jorden icke är mera än till två tredjedelar befolkad. «Föröka eder och uppfyllen jorden,» det gudsordet har fanatiska människor stält bakom ett uppblåst, förföljande äktenskap.

9. Prostitutionen, samt köpt kärlek, eller ock bedragen oskuld.

Från ett förfuskadt äktenskap leder utan all gensägelse det samhällsönda vi känna under namnet: prostitution.

Denna samhällsböld är äktenskapets rötägg och ett starkt komprometterande vittne emot det monopoliserade äktenskapet. Den är en skamfläck för mänskligheten, och är enastående i hela djurriket. Af den inneboende begärelsen tvingas människan att skaffa sig könsumgänge, men när äktenskapet uppdragit så skarpa rågångar omkring sina besittningar, så är det lättare sagt än gjort att presentera kroppen en munsbit njutning och kärlek. Då har kapitalet trädt emällan som en hjälpens ängel och skaffat köpt kärlek och älskog. För pengar får man oskuld, kvinnodögd och kärlek i äktenskapets skugga.

Det är mästadels proletariatets barn, som blifva offren. De komma in till städerna såsom tjänare, dessa arbetsmans döttrar, falla offer för rikemans slynglars falska förespeglingar, lock ock pock och frikostiga presenter. Så en liten kärleksaffär med en några veckors visit på en af de allmänna inrättningarne. Så sviterna: hopplös kärlek, samhällets dom och skriande nöd. Så en ny frestelse med ett guldmynt, en större sedel och — straxt är valet gjordt: polisen inför i sin rulla en ny stackars varelse, ett offer.

Hvarför skall man köpa kärlek? Bort med affärer på detta område ty till sådant har icke kroppen blifvit danad! Låt kärleken vara en gudaskänk som fås för sympatier! Håll ej äktenskapets tyglar så strama. Gifven litet andrum och varen ej så snåla, så skolen I få skåda andra frukter än prostitution.

Alla dessa millioner vackra kvinnor, som lånat sina kroppar åt lasten skulle räddas åt samhället och komma till nytta och föda barn, sålunda fyllande kvinnans egentliga uppgift.

Men samhället påyrkar prostitution för att „skydda„ äktenskapet och sedligheten, icke tagande med i räkningen de fakta som förut nämnts och det fördömliga systemet af människooffer! Sedligheten har föröfrigt icke vunnit något, ty genom den legaliserade osedligheten sänkes männens moral. När t. ex. ett regemente soldater förlägges i en stad, eller en större fabriksrörelse uppstår, äro vederbörande myndigheter straxt framme med förslag om prostitution att förhindra veneriska sjukdomars spridning och radda kommunen från fattigvårdsbördan för oäkta barns försörjning.

De arma offren — de fallna kvinnorna — falla allt djupare och djupare. Blygsel och ånger drifva dem att söka en tillfällig tröst och glömska i alkoholberusningen. Men ack, det blir ingen lindring, ingen tröst, blott stegrade begär och djupare fall till dess den osedliga jämväl är obotlig alkoholist.

Hon förtjänar mycket pengar, ja pengar formligen rägnas öfver henne, sålänge hon kan prestera en tjusande ögonfägnad. Om hon sparade och tänkte på framtiden skulle hon möjligen med tillhjälp af kapitalet resa sig och åter förvärfva sig människovärde. Men i 99 fall af 100 sker nog icke detta, ty det hör till ordningen att under dagens lopp omsätta det kapital som under natten förvärfvats.

När de blifvit pank på både pengar och skönhets då anträffas dessa arma varelser såsom «bärglärkor» i städernas utkanter i sällskap med samhällets utstötta drägg, och fastna i den stora noten, som ofta genomletar stadsskogar, och med sin fångst fyller fångelser och tvångsarbetsinrättningar, den så fruktade polisrassian.

Kan någon rättänkande människa verkligt finna något godt i prostitutionen? Nej, prostitutionen är en så stor samhällsorättvisa, en oförlätlig synd att ingen som har mänskliga känslor inom sig kan understödja den eller godkänna den. Den måste af alla lidande och ädla människor kritiseras och motarbetas.

Men att befria samhället från denna böld, låter sig icke göra under nuvarande förhållanden, åtminstone icke

så länge som gifta män besöka prostituerade, för att *spara* sina hustrur, såsom vanligt är bland de högre klasserna där kvinnoskönhet och koketteri spela en kanske lika viktig roll efter som före äktenskapet.

10. De veneriska sjukdomarne, en blick in i sjukhusen.

Om man varit i tillfälle att någon tid vistas å något större sjukhus eller lasarett har man ovillkorligen öfverraskats af den stora procenten, den jämna omsättningen af dessa sjuka som inhysas å den kirurgiska afdelningens s. k. inläsning.

Dessa äro de veneriskt smittade yngre och äldre personer, som haft oturen att på ett eller annat sätt komma i beröring med någon sjuk medmänniska.

De veneriska sjukdomarne äro i gonorrhoea (dröppel) som förekommer företrädesvis hos männen i urinröret, hos kvinnorna i Vaginans slem och stundom hos båda könen i öppna sår och i ögonen. Dröppeln orsakar också en mängd fall af s. k. blindföddhet, emedan vid barnets födelse den smittade moderns Vaginalafsöndringar inkomma i barnets ögon och inom kort orsaka dessa organs förstörelse.

Dröppelns närmaste släkting är sanelos, som orsakas af dröppelvarets framträngande i sädeskanalerna och vållar testiklarnes kolossala uppsvullning. Den kroniska dröppeln orsakar ständig blåskatarr. En annan kronisk dröppel förtvinar hela kroppen, är liksom släktingarne ytterst plågsam och har namnet dröppelrheumatism. Hit räknas också en annan åkomma: paraphimosis (spanska kragen.)

Den mjuka Schankern förekommer allmänt och bildar små röda svidande vårtor å könsdelarne. Den hårda schankern är lik den förra, men afsöndrar ett stinkande var, som utgör själfva smittämnet. Om icke denna schanker väl vårdas och snart botas gräfver den sig in i köttet och bildar små hål eller kanaler, under det blodmassan förgiftas och sjukdomen utbryter i en ny form: syfilis, då bensystemet angripes och upplöses att t. o. m. tänderna bortfalla. Mörkröda sår uppstå i halsen och kring könsdelarne och kroppen i sin helhet betäckes med utslag liknande finnar.

De förstnämnda sjukdomarne vålla en indirekt död genom kroppens försvagande under det att de sistnämnda vålla döden direkt och snart sker detta, om ej läkarehjälp

kommer emällan. Syfilis kan aldrig fullständigt botas. ty om än sjukdomen är synbart instängd kan den efter t. o. m. 20 a 30 år ånyo utbryta. Den person som lider af en dylik kronisk sjukdom är ju förlorad för både sig själf och samhället. Umgänge med en sådan är ju långt ifrån angenämt och därför måste den stackarn med grämläse se sig vara skydd af sina medmänniskor. Också måste han tåla och bära samhällets hårda dom, samt dessutom lida den plåga som sjukdomen ständigt föder.

Och hvad är orsaken till allt detta elände? Jo vi få nog söka den hos vår gamle bekante: det privilegierade äktenskapet, ty de som icke kommit i äktenskapets «sälla hamn» hafva ingen annan utväg att skaffa sig könsumgänge än att «fröjda sig och göra sig glada dagar» med umgänge med samhällets afskum och icke våga på guld-vigt det som de skola bestå sin kropp. Det är dessa o-gifta män, som ansatta af begärelser, vända sig till alldeles obekanta kvinnor, som, obekymrade om det orätta i sitt handlingssätt, så sin draksädd.

En man kan knappast vara så rå att han medvetet smittar en kvinna. Känner och vet han sig vara sjuk använder han försiktighetsartiklar. Men kvinnan är där- emot på grund af sin iråkade olycka stämd till hat mot männe och glädes öfver sin hämnd. Om kvinnorna voro i detta afseende hederliga skulle antalet af smittade snart reduceras. Men i stället spridas oupphörligt denna de lägre klassernas mara.

En större frihet inom äktenskapet skulle till stor del uttränga det nu rådande bruket att i nödfall kasta sig i okända kvinnors armar, kvinnor med tvetydiga existens-medel. Den veneriskt smittade kvinnan skulle sannolikt icke kunna existera på sitt fula yrke utan hon skulle i st. nödgas söka sig annan sysselsättning. Sundt förnuft förstår ju detta solklara faktum att en man icke vänder sig till en sjuk kvinna när en frisk dito kan vara till hans förfogande.

Men så länge äktenskapet står sådant som det nu står, skola de veneriska sjukdomarne fördystra lifvet för tusenden gånger tusenden stackars människor.

II. Barnhuseländet.

Det finnes ett utomordentligt praktiskt kryphål till användning för sådana rika och ansedda personer som offrat åt Venus och — misslyckats. Detta stora kryphål, underhållet af stat och komun, är *barnhuset*, en snygg illustration öfver samhällets mörka skuggor och vrångsidor.

Den rika, unga, sinliga kvinnan hängifver sig åt o-naturlighet och osedlighet och när ändtligen tiden kommer att hon skall blifva moder reser hon till någon skola, badort eller på lusttur utomlands till släktingar som det officielt heter, men i verkligheten hamnar hon i något af barnhusen. Hon har blygts öfver sitt hafvandeskap, nu blyges hon öfver att blifva moder, men hen blyges icke att för några hundra kronor göra sig kvitt natur, samvete, moral och moderskänslor. Det arma barnet beröfvas föräldrakärlek och hvad värre är: fader och moder. Det går både kvickt och nått det där, aldrig kommer den «insatta» att ropa mamma, och ingen vet hvem som äger barnet, som liksom om det stode i arméén har sitt nummer. En sådan resa kan man göra om igen, ty hvad betyder väl en tusenlapp.

För den fattiga kvinnan står till buds trenne alternativ: fosterfördrifning med risk af sitt eget lif, barnamord med Långholmen som framtidsutsigt eller att i fattigdom, umbäranden och vanära uppföda och uppfostra sitt barn.

Äktenskapsbrottet är dock lika för den rika som för den fattiga, nej kanske straffvärdare för den förra, som haft tillgång till många slag af njutning under det den senare blott hade ett: kärleken.

Men så falla ödets lotter. Icke en och en, utan i tusental. De fattiga till ruin och fördärf, de rika till ära och anscende, då de efter några års liderlighet med visiter å allmänna inrättningen ändtligen blifva af kyrkan och någon löntagare lotsade in i äktenskapets heliga hamn.

Nu sätter hon näsan högt denna dam som sålt sin första kärleks frukt. Hon är den första att förfölja pigan i köket och *M!* är hon i kaffekonseljen. Hör hon en skandal nämnas, så vänder hon ut och in på hvitögat och himlar sig som om hon vore frälsningssoldat. Hon skrifver in sig som medlem af federationen, och Fredrika-Bremerförbundet och donerar sina egendomar för välgörande ändamål. När hon dör denna änglagoda, kristliga,

sedliga, ädla kvinna, så beklagar sig den ensamme maken öfver den bittra sorgen öfver den hädangångna, hvars oskuld han trott sig i all kärlek hafva tagit. Och tidningarnes minnesrunor digna under tyngden af vackra fraser om den dödas förtjänster, — men på grafven står en grafvård med en evig dom öfver den skändliga: hennes eget barn, barnhusbarnet med det förnedrade numret i stället för namn.

Det är en världsskandal att barnhus skola finnas. Ensamt denna råhet af kristna människor kan jaga sundt tänkande folk ur statskyrka och religionens famn. Den vakne måste häpna öfver en sådan samhällsörättvisa och spörja sig själf om icke ändoch till slut både äktenskap och prädikad sedlighet äro blott nonsens och tomma fraser.

Bort med hyckleriet, fram med sanning, naturlighet och kärlek och död och förstörelse öfver barnhuseländet.

12. Om fosterfördrifning, barnmord och «änglamakeri.»

Såsom redan är sagdt uppvaknar många stackars flicka från sin kärlekssömn för att skåda den förfärliga verkligheten: sitt hafvandeskap, den förkättrade synden. Såsom jagad af furier söker hon undkomma den vilda jagtens dämoner och kastar sig in på brottets bana sålunda vågande frihet och lif.

Det är ingen vecka som går utan att man i tidningarne läser den stående rubriken om olycklig kärlek och fosforelände. Ja jag vågar nästan säga att inom vårt land dagligen en sådan historia genomlefves. Och vederbörande och tidningarne beklaga samhället öfver lagen som tillåter handel med fosfortändstickor. Det är stor nöd, en skärande jämmer, men felet ligger icke i den lätta åtkomsten af giftet, utan felet är det förblindade, förryckta, urspårade samhällets hårda dom och förföljelse af de värnlösa kvinnorna. Eller tror kanhända någon att en kvinna skulle experimentera med fosterfördrifning, om hon icke kände sig nödd och tvungen därtill?

De vanliga offren äro tjänsteflickorna på landsbygden. I städerna väcker icke hafvandeskapet så stort uppseende, och man har där kanske till och med tillgång till bättre saker än gift. Det finnes, som bekant är, en sorts kirurger i kjolar å detta område, hvilka mot en liten dusör och

lyskhet öfste verkställa operationen eller «mordet.» Det är ju icke så sällsynt att dylika personer dragas inför rätta. För ett eller annat år sedan var det i Upsala fråga om en sådan och för kort tid sedan en dito i Göteborg. Under sistlidne vinter upprördes hela Englands societet öfver en skandal, som berörde 600-tals af de finaste familjer i London. En läkare hade i ofentlig fosterfördrifning stått till tjänst åt de fina damerna. Genom sina utpränningsförsök vardt han röjd och skandalen offentliggjord.

Som det synes, så idkas sålunda denna «industri» af såväl tjänsteflickor som «bättre» kvinnor och de olika fallen, eller åtminstone försöken, torde kunna räknas i tusental.

Barnamorden äro däremot mera sällsynta och begås merändels af mindre upplysta eller bildade kvinnor: Det fordras en mer än djurisk råhet för att afdagataga sitt egna lilla leende eller kvidande barn. Hon är sannolikt abnorm i de ögonblick hon stöter knifven i det oskyldiga barnet, stryper det med strumpbanden eller håller det under vattnet. Men abnormiteten härleder sig af rädslan och afskyn för samhällets dom och äktenskapets förföljelse. Någon gång kan ju bitter nöd vara motivet, — det förnekas icke — men medvetandet om att vara dömd, utstött och öfvergifven, det pröfvar själskrafterna.

Men det finnes en modern samhällsböld, som gör öfverflödigt fosterfördrifning och barnamord. Man föder sitt barn och inackorderar barnet hos någon yrkesfostermoder som mot några kronor (kanhända hundralappen) åtager sig att föda och fostra det, d. v. s. helt underförstådt att medelst svält och vanvård indirekt inom kort tid döda barnet. Det är «änglamakeriet» i all sin prydning. Här bedrager man världen, mutar samvetet och försöker ljuga inför de allseende ögonen. För den i förhållandena öinvidga ser der verkligt så ut som om barnet ljöte en naturlig död, men svälten och vanvården äro ändock mordvapnen.

Det är icke heller å detta område sällsynt att änglamakerskan dragas inför rätta. Det inträffar ju rätt ofta i Stockholm. Tidningarne lämna då härresande berättelser öfver eländets alia facer, men själfva slutklämmen brukar blifva så eländigt matt. Ett frikännande på grund af brist på bevis, en eller annan månad fängelse eller böter.

Ja så växla bilderna i detta äktenskapets kaleidoskop.

13. Försiktighetsartiklar.

Konsterna äro mångahanda, men knepen äro ändå flera, säger ordspråket. Under förebärandet af en djup rädsla för venerisk smitta hafva män uppfunnit den s. k. försiktighetsartikeln, en cylindrisk tunn pergamentspåse eller en mjuk elastisk gummiring som uttöjd liknar den förstnämnda. Dessa försiktighetsartiklar användas enligt samma teori som man använder handskar å händerna, d. v. s. till skydd. Men effekten, det rent af praktiska är att njutningen vid den sexuella aktionen bibehålles så godt som oförändrad; under det att befruktning, omöjliggöres därigenom att sädesvätskan blott utgjutes i försiktighetsartikeln.

Men dessa försiktighetsartiklar kunna aldrig uppnå någon nämnvärd popularitet. De äro blott till experiment för nybörjare och skämtare ty deras användning är mycket besvärlig och löjlig.

Kvinnan har däremot något bättre att bjuda. Hennes försiktighetsartikel är en mjuk äggformad, urkramad, på en lila silketråd fästad sjösvamp, som före samlaget med handen införes i Vaginan att tilltäppa Uterus mynning. Denna lilla svamp vållar hvarken tidsutdrägt, eller obehag. Den förnimmes icke och uppsuger hela kvantiteten sädesvätska. Mannen behöfver icke ens veta att artikeln användes. Den vållar således hvarken minskad njutning eller skam. Hvarje flicka kan ju hafva en sådan liten tingest på reserv i sin klädningsficka att vid behof användas såsom skydd mot hafvandeskap och dess vidsträckt följd.

Men kvinnan har en ändå bättre försiktighetsartikel. Det är skölkannen med slang. En liter ljumt med tvål eller soda tillsatt vatten insprutat i Vaginan och uterus straxt efter samlaget förintar sädesvätskan på samma gång organet rensköljes.

Nå alla dessa saker användas nu dagligen. Man kan icke kritisera denna vana eller osed detta öfvergrepp på mänsklig natur, sålänge nu gällande samhällsordning står. Nog är det bättre att döda fröet än att döda den af fröet ulstrade växten. För det förra sättet finnes inget straff stadgadt, men väl för det senare, fastän från moralisk synpunkt sett bruket af försiktighetsartiklar är alldeles förkastligt, och rakt af stridande mot naturens allvisa lagar.

Men hvarför användas dessa artiklar i så liten utsträckning? — Jo, de äro en jämförelsevis ny uppfinning och för de flesta okända, åtminstone på landsbygden.

Men inom städernas medelklass och t. o. m. en del bättre äktenskap brukas de mycket.

Dessa artiklar skola — så obetydliga de än äro — i betydlig grad bidraga att störta äktenskapet. De äro en framtidsfara, ty när den dagen kommer att arbetsklassens kvinnor, och alla flickor på landsbygden lärt känna och använda dem, då skall barnproduktionen betydligt aftaga på samma gång osedlighet och onaturlighet skall tilltaga. I äktenskapet skall, liksom bruket är i Frankrike, blott få födas 2 barn och de ogifta skola nog akta sig för de obehag som de nu måste utsätta sig för.

Ger det icke med sig i god tid vårt högvärdiga äktenskap, så kommer snart den dag, fortare än någon anar, då i Sverige vi skola praktisera det samma som fransmännen praktiserat, att med alla medel: premieringar, hittebarnskorg, barnastölder, och imigration söka dölja de förfärliga värkningarne af vråklig själfdöd, nationens folknöd och utrotande.

14. Onanien eller själfbefläckelsen samt andra hemliga laster, och förderf.

Äntligen kan nu min kritik drabba äktenskapets dödsbacill: själfbefläckelsen, *Onanismen* hos båda könen och dess utvecklade afföda: *sodomitismen*.

Man vet icke huru moraliskt förfallet och ruttet samhället är förrän man lärt känna lifvet bland storstädernas befolkning, och särskildt bland de högre klasserna. Ohyggligt grasserar själfbefläckelsen bland den njutningslystna och oupplysta ungdomen, bland äldre ogifta, ja t. o. m. bland de gifta.

Skolpojkarne utöfva lasten hvar de uppehålla sig och lära kamrater konsten, så att hela klasser äro blott en enda liga af idel onanister, orsakande lärarne bekymmer och obehag. Lasten är på somliga ställen så introducerad att t. o. m. lärarne funnit sig föranlättna att insända klagoskrifter till sina myndigheter och intrasserade. Och faran är så mycket allvarsammare som de unga icke veta något om lastens art, karakter och förfärliga följder. Först när det gått så långt att ett återvändande från onaturligheten

3. *Hymens bok.*

är så godt som omöjligt upplysas de om farans vidd, om hvad lasten är. Här har blygsamhetens dämon vunnit ett stort fältslag, emedan föräldrarna just af blygsamhetsskäl och med afseende å det passande uraktlåtitt att samtala med barnen om människoslåktets fortplantning, könsorganens ändamål, byggnad och funktion samt osedlighetens och onaturlighetens faror.

Barnet vet i dessa frågor jämt ingenting, men förnimmer en viss retande känsla, hör vuxna slynglar utkasta glåpord om detta ämne och ser djurens parning. Af egen erfarenhet vet det ingenting, men på grund af den väckta misstanken och medvetandet af att ämnet är blott för de vuxna, så drifves det af den förhärskande vetgirigheten att själf skaffa sig kunskap och när inget annat står till buds tages dess egen kropp till experimentmaterial. Och så uttages i all oskuld det olycksbringande steget som leder till fördärf. Unga flickor som varit afstängda från umgänge med s. k. ohysade barn äro i total saknad af kunskap om könsorganens byggnad och funktion. Med gråt och jämmer komma de till modern och beklaga sig öfver att något inre organ måste hafva brustit, emedan blod synes framvälla. Då först kan den eländiga modern hafva mod att för sitt barn omtala sammanhanget med den underliga blödnigen.

Huru kunna föräldrar vara så fanatiskt förblindade att de kunna afhålla sina barn från kunskapen om så viktiga saker? Barnet lider af denna kunskapsbrist och naturligtvis mest då det på egen hand företager sig att skaffa kunskap. Andra, mindre viktiga, saker läras i skolorna, men har någon någonsin hört en lärare hålla föredrag i könsfrågan, Nej! Icke ens i sjukvårdsskolorna behandlas detta ämne, kanhända blott nämnes i förbigående. Det synes som om vederbörande afskilt denna kunskap blott för de medierne studerande. Visserligen finnas i boklådorna små böcker som mer eller mindre behandla könsfrågan, men dessa böcker säljas «förseglade» och kunna icke gerna begäras af dessa blyga, vetgiriga.

Angående dylika saker, så finnes det inga bättre böcker att läsa än Kyskhetsbefrämjaren N:o I och Ungdomens Mysterier N:o 2, Dessa böcker borde verkligen läsas och begrundas med eftertanke i hvarje hem.*) Många ha läst

*) Dessa 2 fysiska förseglade böcker, Kyskhetsbefrämjaren och Ungdomens Mysterier erhållas från Svenska Småboktryckeriet, adress Tomtebodavägen 10, Stockholm, fraktfritt för 35 öre stycket. Frimärken sändes som likvid.

dem under skämt och åtlöje, men sedermera funnit att just i den hemliga last, hvarom dessa 2 böcker handla ha de varit jemmerligen nedsjunkna. Och hade de ej råkat att läsa dessa böcker så hade de sjukit än djupare. Med vishet kan man påstå att dessa böcker ha räddat många hundrade unga människor från total undergång. En del af de i lasten sjunkna ha verkligen dött, men på sista tiden de lefde sade de: «Ack om vi hade haft sett eller läsit dessa böcker 4 a 5 år förut, så kunde det säkert varit bättre med oss än hvad det nu är.» De flesta af dem dogo af nervsvaghet, slösinhet långsamt förtvinande. Och så hemlig, var den lasten, att knappt deras närmaste anhöriga visste hvad de egentligen dogo utaf.

Men den dag måste dock komma och det snart nog, då läran om könsorganen och den sinnliga driften ingår såsom ett konstant läroämne i folkskolan. Den dagen måste blygsamheten gifva rum för sundt förnuft och lämna fältet fritt för upplysningen och frihetens gudamak.

Onanismen är icke speciell för männen, nej kvinnorna utöfva den lasten kanske allmännare än någon anar. Det är den sinnliga flickans högsta njutning att i ensamhet kittla sin klitoris. Med fantasiens tillhjälp blir det ju ett artificiellt samlag. Talet om användandet af ljus och andra därmed likformade saker är ej gripet ur luften, ty hundrade, ja tusende olika fall bevisa och bekräfta detta och jag har t. o. m. inom min umgängeskrets af kvinnor funnit sådana. En måste t. ex. å lasarett undergå en svår operation för att blifva befriad från en tappad ljusbit. Man behöfver blott observera en ntpräglad karlhaterska för att få bevis. Naturligtvis äro de ytterst försiktiga, men ändock kan ju en öfverrumpling bringa ljus och hjälp. Hjälp? — Ja just så, ty en upptäckt af deras hemlighet bringar dem möjligen till bättre tankar. Dessamma gäller naturligtvis också männen.

I början af 1890-talet fanns en märklig bok i bokhandeln, en bok för präster och jurister benämnd: *Abnorm sexuel kärlek*. Där i inrangerades såväl onanismen som sodomitismen under själsjukdomarnes och degenerationens område. Där voro hopade vetenskapliga utlåtanden med bevis. Jag vill icke motsätta mig något af dess påståenden, blott med omnämmande gifva en ledtråd för inträsserade.

Sodomitismen är fögu känd å landsbygden och i småstäderna. Men i storstäderna grasserar den hemskt. De

äro en verklig plåga dessa «stormhattsugbara» som passa sina offer i något skymundan, i pissoirer, portgångar, guldkrogar och dylikt, då de med ena handen presentera en pänningesumma, och med den andra något värre. De hafva bitit hufvudet af skammen, utöfva en verklig förföljelse mot vackra karlar och hata kvinnorna. Offren för deras försök blifva i regeln militärer i de lägre graderna. Det är ju blott några ögonblicks värk att på så sätt förtjäna en femma. Det är ett lönande pänningemakeri, ja rent af en industri. I Stockholm finnas hela ligor af dylika fina herrar, med och utan adelsnamn, som operera ganska fräckt, hafva fast anställda biträden och manliga älskare, hvilka uppvaktas med glödande kärleksbref och smekas så som fästmannen smeker sin fästmö.

Men hvem vill tro dylikt? — Det synes otänkbart att en karl kan förälska sig i en karl, klappa, kyssa och smeka denne, uppvakta honom med kärleksbref och utöfva samlag med honom. Och likväl är det nu omnämnda blott en verklighetsbild som finner sin motsvarighet dagligen i det praktiska lifvet.

En och annan gång röjes ju hemligheten och det blir skandal och åtal utaf. Men allmänheten får ingenting veta, blott gissa, ty målet behandlas inom slutna dörrar. Man erinrar sig exempelvis det der Mecklenburgska målet i Upsala under 1880-talet och den uppseendeväckande skandalen 1897-1898 i London, däri den kända skribenten Oskar Wilde var hufvudpersonon.

Svensk lag stadgar stränga straff för dylika synder samt för samlag med djur, det s. k. tidelaget. Likväl ske sådana brott mycket ofta, ja t. o. m. kvinnor förnedra sig därhän, och män hafva i obeskriflig råhet begått våldtägt å mördades och själfdödas lik. Men hvar äro orsakerna till allt detta förfärliga onda? Det är svårt att afgifva ett bestämdt svar, emedan det ännu är obestämdt, om man har en sjukdom att räkna med eller ej. Emällertid synes det som om bristen på könsumgänge på naturligt sätt är grunden för det sedliga fördärfvet. Atminstone gäller detta för de som fallit offer för onanismen. Därför torde också enda botemedlet mot detta jättelika onda vara upplysning och tillgång till könsumgänge att ungdomen förekommes med naturlighet innan den hunnit sjunka till onaturlighet. Men huru åstadkomma en sådan tillgång, då vårt värda äktenskap med läs och bom, sköld och svärd håller vakt om sedligheten?

Nöden känner dock ingen lag och kanske därför den dag är närmare än hvad man nu vågar hoppas eller ana då statsmakterna komma ett med lagar krossa de gamla fördomarne, för att därmed rädda återstoden af nationen, återinsätta naturligheten i sina rättigheter och för alltid afhysa onaturligheten.

Härmed har jag således försökt bevisa riktigheten af mitt påstående i de sju punkterna. Fastän i kort sammandrag belysa nog dessa bevis åtskilliga «småsaker» som mången, ja kanske de flesta aldrig egnat ens en tanke, i tron allt hvad som sker hör till pjäsen, till skådespelet. Det tror dock icke jag, ty jag tror i stället på de två storheterna: *orsak och värkan.*

15 Ett modernt äktenskap.

Till hvad som denna rubrik anger hör naturligtvis så väl prolog som epilog. Den förra betecknar «de lyckligas» tillstånd, då de lära känna hvarandra, den senare då de två på ett eller annat sätt skiljas.

Att vara lyckligt gift! Äro icke alla gifta lyckliga? Nej, nej! Det lilla ordet «lyckligt» innebär så oändligt mycket och är i sig själft ett bevis på att äktenskapet likväl är ett hasardspel, ett lotteri, där det beror på en slump, en god tur om äktenskapets lycka af de båda kontrahenterna enås. På slump tages det utan hvarken förberedelser eller prof och därför inträffar det så ofta att de två försent upptäcka att de icke passa för hvarandra. Man kan icke af blott känsla och teori afgöra om ens tillkommande är behörigen kvalificerad för att som make eller maka länka sitt öde samman med ens eget, utan man måste få praktisera, d. v. s. försöka vingarne innan man sträcker dem till flygt.

Att för en man efter några timmars eller dagars bekantskap med en kvinna kunna bedömma hennes karakter är ju en nära omöjlig sak, och ändå svårare är uppgiften att bilda sig en föreställning om hennes lämplighet att blifva hans hustru. Kvinnan är icke sann. Hela hennes uppfostran går icke ut på annat än att framställa sig själf såsom en spegelbild af en människa, skenbart äkta, men i grund och botten falsk, med hjärnan fullproppad af föreställningskonst och kroppen dreserad i koketteri och onaturlighet. Se henne med medömkan, ty hon är be-

klagensvärd. Om hon skall tala är hennes tal beledsagadt af flin och återhållet skrott (s. k. ljus eller söt min) och har icke ett äkta ord med naturligt allvar. Hon knycker med nacken, manöfrerar med händer och tåspetsar. Hon bröstas sig och går med så korta steg att hennes lilla kropp kommer i en så utmanande vanvördig svängning att hon med blott sin gång kan uppväcka löje och harm hos den naturlige.

Sannerligen, en karl har svårt för att blifva klok på en sådan. Men likväl kan han blifva tvingad att på Guds försyn taga en sådan lefvande gåta. Går det lyckligt, då har sannerligen Fortuna ej sparat på gudsgåfvorna. Men de flästa lösa gåtan och öfverraskas af äktenskaplig olycka. För dem sträcker sig icke äktenskapets lycka längre än till «smekmånadens» slut, eller i 30 dagar. Sedan är det slut.

Pänningen hör alltjämt till den äktenskapliga prologen. Man köpslår om kärlek och de två kandidaterna äro handelsvaran. Birger Jarl lagstadgade kvinnofrid och systems lika arfsrätt med broders. Den frihet kvinnan vann på den kuppen se vi prof på än i dag och jag kallar den slafveri under den usla pänningen. Det tages nu mera hänsyn till hemgiften än till kvalifikationen och därför får mången till hustru en som är torr och kantig som en låda af fyra bräder i så godt som total saknad af former. Det blir troll för guld. Den som inga pengar hade, men som kanske i stället disponerade en ovärderlig ägendom i en formuskön kropp, den blef ett utskott i samhället. Det är genant, en skandal att se en sådan där skinntorr och kantig kvinna tränga sig in i äktenskapets sfer, där hon icke ens till en bråkdel kan fylla äktenskapets uppgift. Men pänningen satte henne dit och där tronar hon i fräkt hån öfver det naturligas dekadans.

Bort med dessa gamla fördomar! Låt kvinnovärdet bestämmas efter en stark och formuskön kropp, sjäsodling och kännedom om hustruns uppgift och icke efter den bedrägliga pänningen. Bort med köpsläendet, bort med rangfrågan i äktenskapsfrågan, bort med humbugen!

Nå, prologen är slut, de två hafva funnit hvarandra låtit en präst eller kronofogde deklamera en utanläxa öfver deras förbund. Kärleken står på högsta tillättna tryck och smekmånaden börjar. Dit är allting godt och väl och man nästan tror att det är en lögn att djäfvul och onda makter finnas på jorden, där nu dessa två änglar

rustvandran. Men — så kommer ett om, ett men och en fjundra på tråden och den ena ängeln börjar försöka förklara för sig huru han kunnat vara så dum och den andra icke finner förklaring öfver hvar de fem sinnena under en tid tagit logis, så spelas det på den äktenskapliga harpan. Han klagat öfver hennes förstörda utseende och vanvårdade toilett, den förstörda maten, barnens skrik och de regelbundet återkommande kaffekonseljerna och börjar spisa på källare, söla på klubben och hemkomma pirum frampå småtimmarna för att undfå moralprädikningar af sin negligerade käreasta.

Så får hon smörj, kanske blir utkörd och hotad till lifvet, under det han förstör återstoden af det som utgjort bådas i kärleksfantasi uppbyggda hem.

Hon väljer sig en ny älskare som i smyg fyller den äkta mannens plats och med henne inkräktar i den hälgade äkta sängen. Så rågar hon kanske måttet med att till desert på all «kärlek» gifva honom en smörgås eller en kopp kaffe tillsatt med arsenik.

Att räkna antalet af sådana här nämnda lyckliga äktenskap i hundratal duger ej. Nej i hundratusental räkna vi dem. Äktenskapet är blott en form, en död bokstaf för de flästa, ty huru äljest förklara alla äktenskapsbrott? Jag känner hundratal fruar som «hoppat öfver skaklarne.» Förstår man blott att slå sina kort väl och ingifva förtroende behöfver man icke ofta lida risken af ett afslag på en underdånig önskan. Och männen äro nog icke så fria från synd att de utan vidare kunna passera Petri vakt. De glömma nog ofta med flit lilla frun därhemma och drömma om himlar i vackra flickors famn.

Världen genljuder af en enda klagolåt: disharmonien inom äktenskapet, men den pinan vill man ännu i sekler bibehålla, emedan äktenskapet är den mäst samhällsbevarande faktorn. En och en annan instämmer till och med i kören till äktenskapets pris, ehuru han i sitt hus står under toffeln att han icke vågar bestämma ens i sina allra enskildaste angelägenheter. O, de äro beklagansvärda dessa offer för fördomen. De äro oräkneliga dessa stackare. I min närmaste omgifning har jag sådana olyckligt gifta som låtit bedåra sig af ett fagert sken, stoppade behag, kokett flin och en falsk tunga.

Epilogen i det moderna äktenskapet är våldshandlingen, giftdramat eller skiljsmässan. Af de två förstnämnda

alagen liksom vi nog, ja brottsmålsstatistiken och protokollen vid våra domstolar måste öfverraska oss. Hvem kunde tro att et skulle spöka så hemskt bakom äktenskapets kulisser?

Och alla dessa äktenskapsskillnader leda ens tankar på Kristi ord: «ett ondt träd bär ond frukt,» «man hämtar ej fikon af törne ej heller vindruvor af tistel,» o. s. v. De finnas som gå in och ut i äktenskapet, som skytteln i jäfven. Skiljsmässorna äro ej många säger man. Näja, annu är ju själfva procenten icke så afskräckande hög. Men j kan upplysa om att skiljsmässornas antal ökas årligen, särskildt i städerna. I Stockholm var under första halfåret 1899 skiljsmässornas antal 214. Jag tycker att denna siffra är öfverraskande hög. I en hög 214 olyckliga äktenskap. Hvilken disharmoni, der lycka skulle finnas. Detta torde bevisa något af det jag med dessa rader råkat tangera. Det här sagda gäller de moderna äktenskapen, hvadan de gammaldags, s. k. hederliga äkta förbunden stå utanför detta inlägg. Men, o ve, det är snart intet annat än moderna äktenskap qvar. De gammaldags nederliga äktenskapen, om de voro hederliga ens de, ha gått sin kos, och äro snart en saga blott.

16. Fransk erfarenhet.

Såsom jag redan i det föregående nämnt, hefinner sig Frankrike i den farliga situationen att där faktiskt existerar människonöd. Det födes icke så många barn att jämn ikt kan uppnås utan folkmängdssiffran vill ständigt sjunka. För att afhjälpa bristen försöker man öka imigrantionen. I vissa distrikt i sydfrankrike drifves formlig handel med italienska barn för fabrikernas drift. Man uthänger åter hittebarnskorgen på vissa ställen att olyckliga m drar däri må nedlägga sina barn såsom gåfvor till ationen i stället för att gifva barnen döden. Man diskuterar ideligen denna hotande fråga, ja t. o. m. i Ryssland diskuteras man fransrännens impotens, och ryska tidningar föreslå en korsning af franskt och ryskt folk och blod för att upphjälpa det franska blodet och höja barnproduktionen.

Olyckligtvis är förhållandet så att de enskilda individerna kommit på idén att vid samlagen begagna för- siktighetsartiklar och inom äktenskapen hylla det s. k.

två-barnssystemet. Det får icke blifva mera än två barn, helst en gosse och en flicka, således blott *en* upplaga af far och mor. Det måste under sådana förhållanden blifva ett status quo.

Hos oss äro ju ännu förhållandena omvända, så att ehuru från Sverige emigrantionen är högst betydlig, likväl folkmängden hastigt växer. Förtjänsten eller äran häraf tillkommer Sveriges prolätariat, som liksom på entreprenad tagit produktionen af ny arbetskraft. Alla de oäkta barnen och de fattiga hemmens barnrikedom gifva mera än ersättning för det som rikeman uraktlåter. Ty den fattiga arbetaren har icke annu blifvit så upplyst att han förstår att akta sig för det, som i en framtid kan vålla honom besvär och möda. Han tror ännu att det blir jämt lika många barn som «Gud vill,» under det de rike le åt denna enfald, och säga att «det blir så många man själf vill.»

Det låter bra fräckt att säga att de flästa och största horssynderna begås inom äktenskapet. Så är det dock, ty människans könsorgan äro ej att bruka för njutnings skull utan för generationens skull. Så snart hustrun blifvit befruktad är hvarje samlag en hors-synd, och hvarje samlag där man lägger an på att vara försiktig för att undvika befruktning kommer under samma dom och det hjälper icke att hänvisa till äktenskapliga rättigheter. Men huru litet reflekterande äro icke de flästa gifta. När mannen erfar ejakulationens början retirerar han och begår en modern onani-synd, och kvinnan hon rycker och drager sig undan åt sitt håll på det att klyftan mellan de två «polerna» må blifva oöfverstiglig, men den ljufva njutningen vilja de båda vara med om. Att sådant kan vara ursäktligt utom äktenskapet är ju själfklart, men inom äktenskapet är det en skam. Härifrån och till den franska faran är steget ej långt,

Men hvarför föda arbetskvinnorna flera barn än öfverklasskvinnorna? Jo såsom nämndt har den senare upplysning och förstår att akta sig, men detta är icke ändock den egentliga orsaken. Den är helt naturlig, ja påtaglig. Efter skedd förlossning är öfverklasskvinnan i tillfälle att vara sängliggande och vara i stillhet så lång tid som erfordras för könsorganen och särskildt uterus att återtaga den naturliga formen och det rätta läget. Arbetskvinnan måste däremot till följd af fattigdom och brödbekymmer

uppstiga snarast möjligt och återgå till arbetet, förgätande de nyss öfversträngda organen. Följden blir att uterus icke fullt sammankrymper utan hänger såsom en slapp påse och blir icke uppdragen i sitt rätta läge, utan hänger med sin mynning ända nere i vaginan, ja t. o. m. delvis utfaller i vulvans mynning. Kommer så ett nytt samlag som sker, icke i vaginan, utan direkt i uterus. Är då ägget färdigt är en befruktning oundviklig.

Mången har fått den fixa idén att det redan är för mycket människor och tycker att det redan är allt för många som täfva om ett stycke bröd. Dessa människor reflektera ej längre än näsan räcker ty om de det gjorde skulle de ovilkorligen varsna det faktum att ju större ett samhälle är, ju bättre står samhällets resurser och välmåga. Det är en falsk sats som säger att «den enes död är den andres bröd» ty sanningen är att den enes arbete är den andres eller allas välstånd. Det kan aldrig blifva för mycket arbetskrafter äfven om man sätter igång alla jordens maskiner till hjälp åt armarne, ty så länge som det ordet gäller: «förbannad vare jorden för din skull, med bekymmer skall du nära dig och äta ditt bröd i ditt anletes svetta» måste alla till buds stående medel användas för att tvinga jorden afgifva sin tribut. Öfverproduktion hvad beträffar näringsämnen är icke tänkbar, ty påstår någon det, då är på samma gång också bevisat att konsumenterna äro så utarmade att de icke kunna förskaffa sig eller draga nytta af det produserade.

Ehuru Sveriges land för närvarande äger 5,000,000 människor vågar jag påstå att det är blott jämt hälften af det antal som borde och kunde vara. Med egna ögon har jag sett huru mera än hälften af landet ligger öde och ouppodlat ehuru det erbjuder sådana kolossala utvecklingsmöjligheter. Staten borde inköpa de stora viderna och på förmånliga vilkor räcka landet åt mindre bemedlade som längta efter det egna hemmet.

Men under nuvarande förhållanden är en sådan tanke icke ens tillåten, ty arbetskraft finnes ju knappast till det som redan finnes i bruk. Men nog borde man väl ändock försöka något sätt att höja fosterlandskärleken och binda svenske män vid svensk jord. Och framför allt måste i ett afseende en eftergift ske. Hållen ej så strängt fast vid det gamla äktenskapet, utan låten det unga blodet brusa och i form af barn i mängd, lämna den välsignelse

landet är i så stort behof utaf. Det står Sveriges folk fritt att välja på dessa två saker: att krossa fanatismen, fördomen och prästvåldet eller att se landet taget i besittning af finske, ryske och tyske arbetare som för jordbrukets och storindustriens drifvande måste importeras. I valet och kvalet låt det nya slagordet blifva en lösen: «Sverige åt svenskarne.»

Tagen varning af det franska systemets följder!

Men skulle ej vederbörande vara tillmötesgående i fråga om att stuka äktenskapets makt och myndighet så må de dock tillse att äktenskapet rätt tillämpas och må nå så många som möjligt. Giftermålsgränsen må sänkas betydligt så att våra vackra flickor må undgå förstörelsen af bleksot, och onani.

«Nej ingen sänkning af gränsen» skrika våra präster, lärare och läkare med en mun. Fastän det kan synas som om organismen är utvecklad är den dock icke nog stark. Nej höjden i stället till 25 år. Föda våra kvinnor barn medan de själfva äro barn kommer släktet på dekadans och barnen dö i unga år. Vi stödja oss på vetenskapen och statistiken säga de. Nåväl, gören det, men stirra ej enformigt på ett fakta utan gräf djupt efter orsakerna. Kanske de rätta felen äro att söka i «fädernas missgärningar som straffas på barnen» och skefva, ja skadliga sociala förhållanden.

Om släktet skulle genom de ungas äktenskap aftaga i växten så betyder väl detta föga i ett århundrade där det i fråga om styrka och fysisk arbetskraft tages mindre hänsyn än till intelligensen. I förhållande till våra förfäder äro vi verkliga jättar och detta vårt tilltagande i växten kommer att fortgå så länge vi föra samma onaturliga lefnadssätt som vi nu göra. Systemet befordrar sannernigen icke nationalekonomien emedan det är ett faktum att en stor kropp kräver större underhåll än en liten, men den lille kan likväl prestera ett lika värdefullt arbete.

Af dessa skäl bör därför åldern för äktenskaps ingående sänkas.

17. Nya synpunkter.

Att kritisera går nog lätt för sig, men att i stället skaffa något bättre och råda bot för det onda går nog icke så lätt. Huru vill ni bete er när ni omkullrivit allt det ni nu kasserat, huru skall världen te sig efter den revolution ni åsyftat och pekat på? utbrister nu läsaren som hittills intagit en afvaktande ställning.

Ja kära vän, där klämmer skon. Se saken är den att en klok man som i all sin tid gått ibland tokar tror sig också vara tok. Vi äro så vana att se allt här relaterat elände att vi tro att så skall världen se ut, så skall rättvisa skipas. Vi hafva svårt för att bortlägga det gamla, men särdeles lätt för att misstro och kritisera det nya och framför allt vilja vi icke omkullkasta det som vi tro tillhör religionen. Men saken är dock den att äktenskapsfrågan står direkt under det svängande domoklessvärdet och måste i en snar framtid ovilkorligen lösas och denna lösning måste blifva mänsklighetens räddning från en absolut säker undergång.

Vi hafva ett radikalmedel som skall råda bot för alla de oegentligheter ni uppräknat och pålastat vårt gamla äktenskap och tillintet göra edra nya synpunkter, säga nu mina kritiker och vedersakare som i det yttersta vilja stoltsera med de obotfärdigas förhinder, och det radikalmedlet är *tukthus* för alla män som förföra våra kvinnor. Tvinga dem att gifta sig och af sig själft skola de flästa af de anmärkta felen försvinna. Allt ondt härvidlag beror på de usla männen.

Varen lugna. Jag har icke glömt att ni just här skulle angripa mig.

Jag påstår i kraft att männen icke alltid bära skulden till kvinnors olyckor. Sannt är att många män fejt draga sig undan. Men äfven om alla kvarstode och kvinnan hade sitt stöd kvar, så skulle dock *skammen* göra henne olycklig. Föröfrigt är det väl bättre att *en* blifver olycklig än två, ty i viljen väl icke påstå att lyckan finnes i ett tvångsäktenskap? Det är bättre för kvinnan att vara ensam i sin olycka än att hafva sällskap af en dålig karl. Detta om ägandet af hans person. Det pekuniära understödet äger hon ju enligt lag och rätt i hvad fall som helst.

I Norge äro männen underkastade tvångsarbete till barnuppföstran. Jag vet att detta icke är effektivt.

ty eländet trivdes lika godt i Norge som här. Således torden I vänligast uraktlåta att lägga ansvaret på männen och krångla bort sanningen.

Emellertid är min åsigt den: att den äktenskapliga gatan icke löses ensamt, utan i sällskap med en hel del andra reformer på det sociala området. Ty om äktenskapet idag slopades och frihet i alla afseenden stode till buds skulle i en hast en förfärlig villervalla uppstå. Innan vi döda den stolte jätten måste vi gräfvä dess graf att stanken af dess förruttnande lik icke måtte förgöra oss. Vi måste förskaffa oss andra utvägar och sörja för att icke ett fåtal skattskyldige tvingas att bära bördan af uppfostran af det nya släktet.

Antingen vi äro anhängare af eller motståndare till de sociala, demokratiska reformerna måste vi dock så småningom godkänna dem punkt för punkt och därmed bereda väg för det nya. En person som haft blicken öppen för hvad som skett under de sista åren i det sista desenniet kan någorlunda bedömma huru det kommande desenniet skall sluta. Det har skett otroligt mycket, ja den nya tidsandan arbetar sig fram med obetvingliga jättekrakter. Därför står nu striden så het mellan framstegspartien och de reaktionära elemänten. De senare måste få sitt banesår dem till straff och andra till varnagel, men hvem vet om icke en dyning af Franska revolutionens blodvägor skall bortsopa det gamla dammet, möglet, fördomarne, präst-despotismen och en förvrängd religion. Ooh i segerhymnen skall man urskilja de tre jubelropen: «frihet, jämlikhet, broderskap!»

Det är ju icke så länge sedan vårt folkskoleväsende infördes. Med hvilken tvekan, hvilken misstro och kritik emottogs det icke af såväl hög som låg, ja man ansåg det t. o. m. vara ett hälgerån, ett intrång i familjelifvet att taga barn ur hemmen och fostra dem i skolor: Var icke längre hemmet tillräckligt männe? Kanhända främmande personer voro mera lämpade att lära barnen hys och kristendomskunskap än far och mor! Så resonerade man då. Men nu är det annat ljud, nu annan lät, ty man finner det vara en förmån, en betydlig lättnad och säker garanti att få skicka barnet till skolan. Medan mor skötte undervisningen hände det så ofta att den stränge prästen lät det «stackars barnet», den långa Johanna eller den bredaxlade Nils läsa i nattvardsskolan år efter

är för att sista dagen afskilja dem eller låta dem i största nåd få «gå fram». Sådant förekommer nu så sällan och mången moder drager nu en lättnadens suck när hon erfar huru lätt hennes barn nu passera de svåra passagen fram till altarringen.

Skolan är omistlig och numera torde den hafva få verkliga motståndare. Men tänk nu på att detta var en *reform* som brutit sig igenom och vunnit fast mark under fötterna.

Steget mällan skola och hem är dock icke så stort som mången tror. Tänk dig dessa två storheter sammanlänkade med en tredje, vårt ännu obekanta X. Männe icke världen utvecklar sig så att det blir en tvingande nödvändighet att lösa detta obekanta X. Ja skratta ni radikale! Edra fiender de ultra, reaktionära hafva redan börjat lösa frågan fastän både deras afsikter och bevekelsegrunder varit andra än edra. Hafva vi icke folkskolor och skolor där jämväl barnen erhålla mat och kläder! Huru stort är steget här mällan hem och skola? — Och hafva de icke i snart sagt hvarje stad uppfört ett barnhus.

Den som icke förstår vinken och icke ser, han är slö och starrblind. Vårt obekanta X är det kombinerade barnbördshus,- barnhus,- folkskolor- och folkskolesystemet.

Männe icke detta system skulle bära i skölden ett länge efterlängtadt förlösande ord: *rättvisa*.

Hvad är kvinnan? Se på hennes kropp, hennes fysik och hör hennes melodiska stämma och du skall finna svaret på frågan. Poeter säga att hon är solstrålen i det lyckliga hemmet, ordningens och snygghetens väktare och den bästa vårdarinnan. Det är delvis sant, men hon är äkta blott såsom moder. *Det* är hennes uppgift i lifvet, dit står hennes håg och att vara moder bereder henne den bästa lyckan.

Tro icke att kvinnan är skapad till att vara mannens slaf, för att knoga i slit, släp och grofvarbete, eller att sticka strumpor och väfva tyger till kläder. Tro icke att hon «på lediga stunder» skall ägna sig åt kärleken och sitt moderskap.

Men så tro de flästa och kvinnan själf. Trälar hon icke som en slaf och svettas för brödbiten och — o, blygsamma mänsklighet, försöker hon icke att göra detta till sitt a och o. Eller hvad åsyftas med kampen för kvinnans frigörelse, den s. k. kvinnostriden? Jo efter det lilla jag

förstår åsyftas just ingenting annat än likställighet med mannen, oberoende af honom och tillträde till allt männens arbete. Den moderna onaturligheten och samhällets alla nuvarande orättvisor hafva förblindat kvinnan så att hon numera finner sitt ideal i att sitta och srurra på en kontorsstol, passa sin maskin på fabriken, gå såsom läkare på sjukhuset, såsom polis på gator och torg och såsom professor vid någon läroanstalt.

Nå så galet är det väl ändock icke. Ja, icke förstär jag det, men låtom oss löpa genom samhället 10 minuter för att bara titta. Vi vilja först uppvakta herr handlanden och klifva in i butiken. *Fröken* innanför disken visar oss in på kontoret, men där skymmes prinsipalen af två upflugna kvinliga kontorister som hänga med näsorna öfver digra folianter. Det där bär på tok. Skall man endast möta fruntimmer är det bäst att först som sist snygga upp sig litet hos barberaren. Jo, pytt. Barberaren är en *Figaro* i kjolar. Tablå. I förbifarten in på posten med några försändelser. Jo, där sitta de i långa rader unga och gamla, med och utan pinsenez, men någon karl innanför disken får du nog leta länge efter. Så samma visa eller scen på telegrafstationen och på telefonstationen! — Ja där är det som om ingen annan dugde än kvinnan. Och på järnvägsexpeditionen dit vi slutligen anlände där expedierades vi af de älskvärda damerna som smekte vårt öra och vårt fåfänga hjärta med det söta: «*avar så god.*»

Vi hafva upptäckt något men förstå ändock icke att det är på tok. Men det *är* på tok när kvinnan nödgas skaffa sig egen utkomst, att täfla med männen, att ställa i bakgrunden natur och känslor för en så prosaisk sak som striden för brödet. Hon drifver en svår konkurens emedan hon säljer sin arbetskraft för så godt pris. Detta hafva hjärtlösa affärsgeinin tagit ad notan och göra sig rika därpå. Männen må emigrera, dem rör icke sådant blott kvinnorna träda i männens ställe. Kvinnan hotar samhället mera än den fruktade «*gula faran,*» invandring af kineser som arbeta för en spottstyfver. Hon är anspråklös och tålig och lätt förd bakom ljuset.

Men är detta kvinnans plats i samhället? Nej, hennes kropp är icke danad för strängt arbete. Af grofarbetet tager hon skada ty hennes ben- och muskelatursystem är icke såsom männens danade därför och icke håller är hon danad för ett stillasittande lif, ty då komma af detta hennes underlifsorgan i fara.

Nej hennes arbete bör reduceras till det minsta möjliga ooh i stället bör hon enligt naturens ordning och hennes kropps danning endast vara maka, moder och fostrarinna.

Bort med kvinnoslafveriet, bort med kvinnoemansipationen och fram med äkta natur!

Låt våra kvinnor intaga sina naturliga rättigheter. Vi skola öfverraskas af att finna huru väl, ja utomordentligt praktiskt de skola utplåna de skarpa gränslinierna mellan hemmet och skolan. Nu är ju kvinnan ömsom hvad man kallar matmoder, ömsom lärarinna. Hon äger således oomtvistadt full kompetens i dessa båda saker som nu äro åtskiljda. Slå dem tillsammans och du skall blifva häpen öfver huru föränkladt skolmaskineriet blifvit. Men under en förutsättning: att kyrka och skola först åtskiljas.

» Som maka, som moder ooh som fostrarinna eller lärarinna skall vår framtidskvinna stå i samhället och icke såsom nu: en slaf, en utskjuten, och förförd stackare.

Gemensamhet i barnuppfostran och uppfostran måste blifva en kommunal angelägenhet ty annars vinnes ingen garanti för att frukterna af det nya systemet rättvist fördelas. Hög som låg måste få samma rättighet oafsedt om barnet som skall vårdas, är födt i eller utom äktenskapet.

Är ifrån är öka kommunalbördan och ökningen har delvis sitt upphof i underhållet af oäkta barn. Denna beskattning kännes redan nu tryckande, men den kommer att än ytterligare utsträckas. Skola de nöja sig med det de som äro gifta och själfva försörja sina barn eller vi ogifta som äro medvetna om att icke hafva några «trasor i byken.» Nej ingen af parterna nöjer sig i längden med det, ty har man utgifter så fordrar man också någon sorts valuta för det man utger, Vi ungarlar t. ex. blifva ideligen beskattade men ändock få vi beklagligt nog lida brist på kärlek. Bristen drifver oss att begå onaturligheter, att anlita fysiskt och moraliskt förstörda — prostituerade kvinnor på hvilka vi offra hundra tusentals kronor.

Nog skulle man i början tycka att det vore ett orättvist system, men sedan man också ställt sig i skuld funne man det naturligtvis alldeles på sin plats att bidraga med sin tribut, ja man skulle känna sig lycklig i medvetandet af att hafva fått bidraga till en samhällsmedlems uppfostran, att med denna handräckning hafva räddat en annan från död genom barnamord, en tredje från död genom elände, svält och vanvård. Man skulle utge det med glädje sedan man visste att prostitutionen därigenom